ACTA ET DECRETA

TERTII CONCILII

PROVINCIÆ QUEBECENSIS

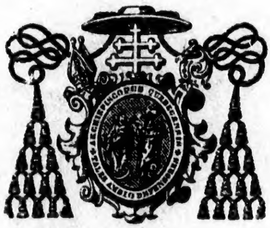
IN QUEBECENSI CIVITATE

ANNO DOMINI MDCCCLXIII

PONTIFICATUS PII PAPÆ IX DECIMO OCTAVO

CELEBRATI

A Sancta Sede revisa et recognita

QUEBECI

TYPIS LEGER BROUSSEAU, TYPOGRAPHI

Illustrissimi et Reverendissimi DD. Archiepiscopi

1865

ACTA ET DECRETA

TERTII CONCILII

PROVINCIÆ QUEBECENSIS

IN QUEBECENSI CIVITATE

ANNO DOMINI MDCCCLXIII

PONTIFICATUS PII PAPÆ IX DECIMO OCTAVO

CELEBRATI

A Sancta Sede revisa et recognita

QUEBECI

TYPIS LEGER BROUSSEAU, TYPOGRAPHI

Illustrissimi et Reverendissimi DD. Archiepiscopi

1865

ACTA ET DECRETA

TERTII CONCILII PROVINCIÆ QUEBECENSIS

ANNO MDCCCLXIII

CELEBRATI

PRÆSIDE ILLUSTRISSIMO ET REVERENDISSIMO

EPISCOPO TLOANENSI

ARCHIDIŒCESIS QUEBECENSIS ADMINISTRATORE

EDICTUM

CONVOCATIONIS CONCILII PROVINCIALIS III QUEBECENSIS.

CAROLUS FRANCISCUS BAILLARGEON,

MISERATIONE DIVINA ET SANCTÆ SEDIS APOSTOLICÆ GRATIA, EPISCOPUS TLOANENSIS, ADMINISTRATOR ARCHIDIŒCESIS QUEBECENSIS, ETC., ETC., ETC.

Reverendissimis Fratribus Episcopis, nec non venerabilibus Abbatibus, Capitulis, aliisque Provinciæ Quebecensis Ecclesiasticis, qui, de jure, vel consuetudine, Concilio Provinciali interesse debent, Salutem in Domino.

Cum sacrosanctæ et œcumenicæ Synodi Tridentinæ decreto sancitum sit, ut provincialia concilia, sicubi omissa sunt, pro moderandis moribus, corrigendis excessibus, controversiis componendis, aliisque ex sacris canonibus permissis, renoventur; atque propterea, Metropolitani, quolibet saltem triennio,

post Octavam Paschæ Resurrectionis Domini Nostri Jesu Christi, seu alio commodiori tempore, pro more provinciæ, non prætermittant synodum in sua quisque provincia cogere, quo Episcopi omnes, et alii, qui, de jure, vel consuetudine, interesse debent, convenire omnino teneantur (Sess. XXIV) ; cumque Sanctissimus Dominus Noster Pius, Papa IX, opportunum judicaverit nobis concedere, per Rescriptum die 15 Junii 1862 datum, facultatem Concilium Provinciale statutis a jure temporibus indicendi, eidemque præsidendi, eo fine ut, in hac parte, sicut et in cæteris omnibus, Reverendissimi Archiepiscopi ægritudine perdurante, vices ejus implere possemus ;

Nos, quantum in nobis est, officio nostro satisfacere volentes, juxta mentem ejusdem Sanctissimi Patris Nostri Papæ, expetita prius Reverendissimorum Fratrum Nostrorum Episcoporum sententia, re mature perpensa, atque sacro Dei nomine invocato, ad majorem Dei gloriam, et utilitatem Ecclesiarum totius Provinciæ Quebecensis, Provincialem Synodum in Ecclesia Metropolitana Quebecensi celebrandam indicere et convocare decrevimus, illamque in dicta Ecclesia, ad diem decimam quartam mensis Maii præsentis anni, in festo Ascensionis Domini incipiendam, ac postea usque ad finem prosequendam, per præsentes indicimus atque convocamus.

Quamobrem Reverendissimos in Christo ac Venerabiles Fratres Marianopolitanum, Ottawiensem,

S. Bonifacii (districtus Nord-Ouest), Trifluvianensem, S. Hyacinthi, Hamiltonensem, Sandovicensem, Regiopolitanum, Torontinum, dictæ Provinciæ Quebecensis Episcopos, eorumdemque Coadjutores *cum futura succcssione*, Capitula et alios quoscumque, qui, de jure, vel consuetudine, Concilio Provinciali interesse debent, hortamur, ac, in quantum opus est, mandamus atque præcipimus, ut ad prædictam Synodum, et assignata die, conveniant et personaliter compareant, nisi forte justo detenti fuerint impedimento ; quod probare tenerentur per procuratores ab ipsis legitime electos, a quibus in Synodo vices eorum repræsentarentur.

De hac convocatione Synodi Provincialis in Ecclesia Metropolitana Quebecensi celebrandæ Reverendissimi Episcopi Provinciæ monebunt suarum respective ecclesiarum cathedralium Capitula, aliosque, qui huic Synodo interesse tenentur.

Datum Quebeci, ex ædibus archiepiscopalibus, sub signo sigilloque nostris ac Secretarii nostri chirographo, die decima octava Januarii, Dominica secunda post Epiphaniam, in festo SS. Nominis Jesu, anno Domini millesimo octingentesimo sexagesimo tertio.

† C. F. EPUS TLOAN.

Administrator Archid. Queb.

De Mandato Illustrissimi ac Reverendissimi DD. Tloanensis Episcopi,

EDMUNDUS LANGEVIN, Pter. Secrius.

§ I.

ACTA

TERTII CONCILII PROVINCIÆ QUEBECENSIS.

Prima Congregatio privata.

Juxta decretum indictionis, die decima octava Januarii, Dominica secunda post Epiphaniam, in festo SSmi Nominis Jesu, anno Domini millesimo octingentesimo sexagesimo tertio, ab Illustrissimo ac Reverendissimo DD. CAROLO FRANCISCO BAILLARGEON, Episcopo Tloanensi, Administratore Archidiœcesis Quebecensis datum, convenerunt die decima tertia mensis Maii, hora decima ante meridiem, in ædibus Palatii Archiepiscopalis Quebecensis, cum præfato Illmo ac Rmo Administratore, ad tertium Provinciæ Ecclesiasticæ Concilium habendum, scilicet :

Rmus DD. Episcopus Marianopolitanensis, IGNATIUS BOURGET ;

Rmus DD. Episcopus Ottawiensis, JOSEPH EUGENIUS BBUNO GUIGUES ;

Rmus DD. Episcopus Trifluvianensis, THOMAS COOKE ;

Rmus DD. Episcopus Sancti Hyacinthi, JOSEPH LAROCQUE ;

Rmus DD. Episcopus Hamiltonensis, JOANNES FARRELL ;

Rmus DD. Episcopus Sandovicensis, PETRUS ADOLPHUS PINSONNAULT ;

Rmus DD. Kingstoniensis Episcopus, EDUARDUS JOANNES HORAN.

Aberant Rmus DD. ALEXANDER TACHE, Episcopus Sancti Bonifacii, in territorio vulgo *Nord-Ouest*, nec non Rmus DD. JOANNES LYNCH, Episcopus Torontinus, qui legitima impediti causa in civitatem metropolitanam nondum advenerant.

I.—Illmus ac Rmus Administrator rescriptum apostolicum, die 15 Junii 1862 datum, quo sibi facultas concilium provinciale, statutis a jure temporibus indicendi eidemque præsidendi tributa est, perlegit.

II.—Lecto instrumento delegationis Rmi Capituli ecclesiæ cathedralis Marianopolitanensis, Rmus Can. Joseph Octavius Paré, dicti cathedralis ecclesiæ Capituli Primicerius, admissus est tanquam Deputatus ab eodem Capitulo.

III.—Illmus ac Rmus Administrator, de consilio et consensu Rmorum aliorum Patrum Concilii, sequentes officiales ad dictum Concilium adjuvandum eligit et nominat, nempe :

1. Promotorem Concilii, Admodum Reverendum D. Carolum Felicem Cazeau, Vicarium Generalem Archiepiscopi Quebecensis ;

2. Secretarium, Rmum Can. Joseph Octavium Paré, Capituli cathedralis ecclesiæ Marianopolitanæ

Primicerium, et pro-secretarium, Admodum Rev. D. Joannem Baptistam Antonium Ferland, in litteris Doctorem, Xenodochiorum militarium capellanum;

3. Magistrum cæremoniarum, Rev. D. Honoratum Lecours, pro-secretarium Archidiœcesis Quebecensis, et adjutorem magistri cæremoniarum, Admodum Rev. D. Cyrillum Legaré, in litteris Licentiatum, minoris Seminarii Quebecensis professorem;

4. Cantores, Revdos D. Joseph Auclair, Dominæ Nostræ Quebecencis parochum, et Carolum Honoratum Laverdière, Seminarii Quebecensis presbyterum, et Lavallensis Universitatis Bibliothecæ custodem.

IV.—Admisit quoque tanquam theologos et canonistas:

1. Illmi ac Rmi DD. Administratoris: Admodum Rev. D. Elzearum Alexandrum Taschereau, in jure canonico Doctorem, Vicarium Generalem Archidiœcesis Quebecensis, Superiorem Seminarii Quebecensis, nec non Rectorem Universitatis Lavallensis; Reverendos D. Joseph Auclair, Dominæ Nostræ Quebecensis Parochum, Ludovicum Proulx, parochum a Sancta Maria *de la Beauce*, et Petrum Henricum Harkin, a Sto Columbo *de Sillery* parochum;

2. Rmi DD. Marianopolitanensis Episcopi: Admodum Rev. Dominicum Granet, Vicarium Generalem dicti Episcopi, ac Superiorem Seminarii Sti Sulpitii

Marianopolitanensis, et Rev. D. Norbertum Lavallée, parochum a Sto Vincentio a Paulo ;

3. Rmi DD. Ottawiensis Episcopi: Reverendos Dominos Joseph Adolphum Tortel, congregationis Oblatorum Mariæ Immaculatæ presbyterum, theologiæ moralis professorem in majori Seminario dicti Episcopi, et Joseph Michel, a Sto Paulo vulgo Aylmer parochum ;

4. Rmi DD. Trifluvianensis Episcopi: Admodum Revdos D. Carolum Oliverium Caron, Vicarium Generalem, et monasterii Stæ Ursulæ capellanum, et Thomam Caron, Vicarium Generalem, et Superiorem Seminarii Nicoletanensis ;

5. Rmi DD. Sancti Hyacinthi Episcopi: Admodum Revdos Dominos Joseph Sabinum Raymond, Vicarium Generalem, et Seminarii S. Hyacinthi Superiorem, et Isaac Stanislaum Lesieur Desaulniers, Artium Magistrum, et professorem philosophiæ in dicto Seminario ;

6. Rmi DD. Hamiltonensis Episcopi: Admodum Rev. Joannem Holzer, Societatis Jesu, Vicarium Generalem, et Collegii Sancti Ignatii Moderatorem, et Rev. D. Felicem Buteau, majoris Seminarii Quebecensis Moderatorem ;

7. Rmi DD. Sandovicensis Episcopi: Rev. D. Petrum Crinnon, Decanum ruralem, civitatis Stratford pastorem, et Rev. D. Ludovicum Griffa, civitatis Ingersoll parochum ;

8. Rmi DD. Kingstoniensis Episcopi : Admodum Reverendum Æneam McDonnell, theologiæ Doctorem, Vicarium Generalem, nec non Collegii Regiopolitani Præsidem, et Rev. Olivarium Kelly, Decanum ruralem, et civitatis Peterboro parochum.

V.—Statuitur eumdem ordinem servandum esse quoad præcedentiam, ac in primo Concilio.

VI.—Proposita et unanimiter admissa sunt a Patribus quæ sequuntur decreta, in prima sessione legenda, scilicet : 1. de aperienda Synodo ; 2. de modo vivendi in Concilio ; 3. de professione fidei.

VII.—Quoad ordinem servandum, 1. ab omnibus qui interesse debent Concilio, 2. in privatis congregationibus Episcoporum, 3. in congregationibus generalibus, statuerunt Patres easdem regulas esse sequendas, ac in primo Concilio.

VIII.—Sequentes ordinantur congregationes, ad expendendum diversas a Patribus proponendas quæstiones :

Prima scilicet de Decretis.—Rmo DD. Sti Hyacinthi Episcopo, Præside.

Admodum Revdi D. Granet, A. McDonnell, ac Revdi O. Kelly et J. A. Tortel.

Secunda de Doctrina.—Rmo DD. Ottawiensi Episcopo, Præside.

Revdi L. Griffa, F. Buteau, et J. Auclair.

Tertia de Liturgia.— Rmo DD. Hamiltonensi Episcopo, Præside.

Admodum Revdi J. S. Raymond, Ol. Caron, et Revdi N. Lavallée et J. Michel.

Quarta de Disciplina.—Rmo DD. Sandovicensi Episcopo, Præside.

Revdi L. Proulx, et P. Harkin.

Quinta de Studiis.—Rmo DD. Kingstoniensi Episcopo, Præside.

Admodum Revdi E. A. Taschereau, I. S. Desaulniers, T. Caron, et J. Holzer.

IX.—Statuitur primam Congregationem generalem, eadem die, tertia hora post meridiem, in aula Palatii Archiepiscopalis habendam esse.

Quibus peractis, dicitur Oratio *Sub tuum*, et recedunt Patres.

Prima Congregatio generalis.

Eadem die, hora tertia post meridiem, in Congregatione generali convenerunt omnes Rmi Episcopi, ad primam congregationem privatam præsentes, rochetto et mozetta induti, excepto tamen Rmo Trifluvianensi Episcopo, qui ob valetudinis debilitatem interesse non potuit ;

Adfuerunt quoque Deputatus a Capitulo cathedralis ecclesiæ Marianopolitanæ, nec non officiales et theologi Concilii, ad dictam Congregationem rite convocati, in habitu ordinario, exceptis Revdis L. Proulx et P. H. Harkin, qui interesse non potuerunt, in aula majori Palatii Archiepiscopalis, eodem modo ac in primo Concilio, strata et adornata.

Post hymnum *Veni Creator*, et orationem *Adsumus*, facie versa ad imaginem crucifixi, in dicta aula positam, per Promotorem Concilii proclamantur :

1. Nomina officialium qui in prima Congregatione privata a Patribus electi fuerant ;

2. Nomina theologorum et canonistarum a quocumque Rmo Episcopo selectorum.

Deinde legitur ordo præcedentiæ in primo Concilio servatus, qui jubetur a Patribus in hoc præsenti Concilio servari.

Proclamantur congregationes diversæ, scilicet, de Decretis, de Doctrina, de Liturgia, de Disciplina et de Studiis, eo modo quo a Patribus, in privata prima Congregatione, coordinatæ sunt.

Postea leguntur tria decreta quæ in sessione prima, sequenti die habenda, proclamanda sunt, scilicet : 1. de aperienda Synodo, 2. de modo vivendi in Concilio, 3. de professione fidei.

Legitur quoque ordo qui servatus est in primo Concilio, et qui, ad mentem Patrum, servandus est et in hoc Concilio :

1. Quoad residentiam, necnon distributionem temporis servandam ab omnibus qui dicto Concilio interesse debent ;

2. Quoad regulas in congregationibus generalibus servandas.

Tunc legitur et admittitur promissio ordinaria de secreto ab omnibus servando, circa res in Concilio

actas, et quæ possent detrahere, vel reverentiæ Concilio debitæ, vel honori cujusvis personæ.

Tandem indicata fuit prima sessio, die sequenti, hora nona ante meridiem, habenda.

Tunc finem habuit prima Congregatio generalis, dicta oratione *Sub tuum*, etc.

Secunda Congregatio privata.

Eadem die, hora nona post meridiem, conveniunt iidem Rmi Patres ; et insuper Rmi DD. Sti Bonifacii Epus, Alexander Taché, ac Epus Torontinus, Joannes Lynch.

Admittuntur ut theologi et canonistæ :

1. Rmi DD. S. Bonifacii Episcopi, Rev. Petrus Aubert, theologiæ Doctor, congregationis missionariorum Oblatorum Mariæ Immaculatæ presbyter, ac Superior dictorum Oblatorum, Marianopoli degentium, et Rev. D. Thomas Pepin, parœciæ Sacræ Familiæ, vulgo *Boucherville*, parochus ;

2. Rmi DD. Torontini Epi, Admodum Rev. Joannes Walsh, Vicarius Generalis, a Sta Maria parochus, ac Rev. Georgius Richardus Northgraves, cathedralis ecclesiæ Torontinæ Rector.

Statuitur Rev. P. Aubert addendum esse cæteris canonistis jam nominatis pro *Congregatione de Doctrina ;* admodum Rev. Joannem Walsh et Rev. T. Pepin, *pro Congregatione de Disciplina ;* et Rev. G. Northgraves, *pro Congregatione de Liturgia.*

Hora decima cum tribus quadrantibus, oratione dicta, recedunt Patres.

Sessio prima.

Die decima quarta Maii ejusdem anni, incidente in festo Ascensionis, anno Pontificatus SSmi Dni Nostri Pii Divina Providentia Papæ IX decimo octavo, mane hora nona, conveniunt Patres in majori aula Archiepiscopalis Palatii, excepto tamen Rmo DD. Trifluvianensi Epo, valetudinis causa ; adsunt quoque Deputatus a Capitulo Marianopolitano, theologi ac officiales Concilii, multique alii sacerdotes.

Coordinata processione, a Palatio omnes exeunt, et ob aeris intemperiem, per viam privatam procedunt ad Ecclesiam Metropolitanam, eodem modo et ordine ac in prima sessione primi Concilii, Illmo ac Rmo Administratore, cæterisque Rmis Epis, pluviali albi coloris ac mitra, aliisque omnibus vestibus sibi competentibus, indutis.

Ecclesiam ingressi, Rmi Concilii Patres pergunt ad faldistoria, ex utraque parte chori disposita, et cæteri ascendunt ad stallos.

Missa solemnis de festo, cum commemoratione de Spiritu Sancto, ab Illmo ac Rmo Administratore celebratur, qua finita, cantantur psalmi, litaniæ sanctorum, orationesque, ut in Pontificali Romano inveniuntur. Rmus Trifluvianensis Epus ad sedem venit ante concionem. Concionem habuit ad populum Rmus DD. Ottawiensis Epus.

Primo promulgantur, et approbantur a Patribus, cum cæremoniis solitis, sequentia decreta :

1. De aperienda Synodo ;

2. De modo vivendi in Concilio ;

3. De professione fidei.

Hanc professionem fidei mandat Illmus ac Rmus Administrator a secretario, e suggestu, altiori voce recitari. Quo facto, genuflexus ipse, manumque supra sancta evangelia imponens, formulam juramenti præstat. Tunc, surgente Illmo ac Rmo Administratore, accedunt Rmi Alexander, Sti Bonifacii Epus ; Joseph, Sti Hyacinthi Epus ; Joannes, Hamiltonensis Epus ; Petrus Adolphus, Sandovicensis Epus ; Eduardus Joannes, Kingstoniensis Epus ; Joannes, Torontinus Epus ; qui a tempore ultimi Concilii ad has sedes promoti fuerant ; et unusquisque ante præsidem genuflexus, manuque, sicuti ipse fecit, ad evangeliorum librum apposita, fidem suam juramento eadem formula confirmat.

Deinde indicitur secunda sessio Concilii, quæ habenda est feria quinta, incidente in diem octavam Ascensionis, die scilicet vigesima prima praesentis mensis, nisi, pro rebus Concilii bene gerendis, aliud conducere videatur.

Tandem benedictione solemni ab Illmo ac Rmo Administratore, clero ac populo impertita, omnes processionaliter, eo ordine quo advenerant, ad domum archiepiscopalem recedunt in pace.

Tertia Congregatio privata.

Eadem die, hora octava cum dimidia post meridiem, conveniunt Patres.

Statuitur opportunum esse referre :

I. Ad Congregationem de Disciplina sequentes quæstiones :

1. Quid agendum erga venditores liquorum inebriantium, sine vel cum licentia.

2. Erga prodigos, et eos qui frequentant comedias, choreas, conventus nocturnos, et qui in solitariis cum mulieribus versantur colloquiis, præcipue tempore nocturno.

II. Ad Congregationem de Doctrina :

1. Quid intelligendum, hisce temporibus, per verbum *Usura.*

2. Qui considerandi sunt ut *Usurarii*, et quid agendum erga istos homines.

III. Ad Congregationem de Studiis :

Estne opportunum relinquere usum Theologiæ dictæ *de Bouvier* in seminariis, pro alumnis edocendis ? si retinetur, quomodo emendanda est ? si autem relinquitur, quis auctor theologiæ accipiendus est ?

Hora decima cum media, recedunt Patres.

Quarta Congregatio privata.

Feria sexta, die decima quinta Maii, hora decima ante meridiem, conveniunt Patres.

Statuitur referre Congregationi de Liturgia diversas quaestiones :

1. Circa Patronos et Ecclesiae Titulares in hac Provincia, cum S. Joseph B. M. Sponsus, unicus sit Patronus canonice electus et a S. Sede approbatus ; 2. circa Missæ retributiones ; 3. circa Sti Sacramenti processionem ; 4. circa Prophetiarum cantum in Sabbato Sancto ac in Vigilia Pentecostes ; 5. circa oleum coram SS. Sacramento in lampadibus comburendum ; 6. circa Missam *pro populo ;* 7. circa benedictionem solemnem Nuptiarum.

Hora undecima cum tribus quadrantibus, facta oratione, recedunt Patres.

Quinta Congregatio privata.

Eadem die, hora tertia post meridiem, conveniunt Patres.

Leguntur et admittuntur acta præcedentium Congregationum.

Admittitur Decretum renovans et confirmans Decreta duorum priorum Conciliorum.

Statuitur proponere Congregationi de Doctrina : 1. an, præter casus reservatos Summo Pontifici, quorum mentio invenitur in antiquo Quebecensi Rituali, necesse sit admittere, ut reservatos Summo Pontifici, multos alios casus reservatos a Bullis in Cœna Domini, et cæteris ; 2. an omnes Bullæ, et

omnia Decreta a Sta Sede emanantia, vigeant in hac Provincia, non tantum de *jure*, sed de *facto*. (1)

Hora sexta cum dimidia, facta oratione, recedunt Patres.

Sexta Congregatio privata.

Sabbato, die decima sexta Maii, hora nona ante meridiem, conveniunt Patres.

Leguntur et admittuntur acta præcedentium Congregationum privatarum.

Hæc sequentia statuuntur :

1. Congregatio generalis habebitur, hora tertia post meridiem ;
2. Rmi Patres, et theologi, sequenti die, aderunt missæ solemni et vesperis, in Ecclesia Cathedrali ;
3. Rmi DD. Epi Sti Hyacinthi, et Sandovicensis, cum facultate sibi adjungendi quosdam theologos, formulam component Litterarum inscribendarum ad obsequentissimam reverentiam Patrum Concilii Summo Pontifici exhibendam ;
4. Decretum de Universitate Lavallensi submittitur Congregationi de Studiis.

Discutitur opportunitas erigendi Cathedram Theologiæ in Universitate Lavallensi, et eo mittendi alumnos Diœcesium Provinciæ Ecclesiasticæ Quebecensis.

---

(1) Vide infra (in Litt. super approb. Decr.) animadversiones Card. Barnabo, super his et aliis nonnullis quæstionibus a Cong. de Doctrina discussis.

Hora undecima cum dimidia, facta oratione, recedunt Patres.

Secunda Congregatio generalis.

Die decima sexta Maii, incidente in Sabbatum post Ascensionem, hora tertia post meridiem, habita est, loco solito, secunda Congregatio generalis, cui interfuere omnes Rmi Patres, cum theologis et officialibus Concilii.

Leguntur acta primæ Congregationis generalis.

Legitur et discutitur:

I. Relatio Congregationis de Doctrina super *Usura.*

II. Relatio Congregationis de Liturgia: 1. de Patronis, et Ecclesiæ Titularibus, in hac Provincia, cum Sanctus Joseph Sponsus B. M. V. unicus sit Patronus canonice electus, et a Sta Sede approbatus; 2. de Missæ retributionibus; 3. de SSmi Sacramenti processione; 4. de Prophetiarum cantu in Sabbato Sancto, et in Vigilia Pentecostes; 5. de oleo coram SSmo Sacramento in lampadibus comburendo; 6. de Missa pro populo; 7. de benedictione solemni Nuptiarum.

Hora quinta cum tribus quadrantibus, oratione facta, recedunt omnes.

Septima Congregatio privata.

Dominica infra Octavam Ascensionis, die decima

septima Maii, hora octava ante meridiem, conveniunt Patres.

Statuitur missam solemnem celebrandam esse, feria quarta, die vigesima mensis currentis, hora septima cum dimidia, pro defunctis Episcopis Provinciæ Ecclesiasticæ Quebecensis, et secundam et ultimam Sessionem Concilii habendam esse, die Octava Ascensionis, feria quinta, die vigesima prima Maii.

Proponuntur media ad augendum, fovendumque quædam opera pia, verbi gratia, Propagationem Fidei, Denarium Sancti Petri.

Quædam quæstiones de hac materia referuntur ad Congregationem de Disciplina.

Hora nona cum quadrante, recedunt Patres.

Octava Congregatio privata.

Eadem die, hora quarta cum dimidia post meridiem, conveniunt Patres.

Legitur et admittitur formula Littorarum a Rmis DD. Patribus Concilii Summo Pontifici scribendarum.

Proponitur et discutitur modus eligendi Episcopos.

Proponitur et discutitur opportunitas erigendi capitula vel concilia in quavis Diœcesi hujus Provinciæ Ecclesiasticæ, ubi non jam existunt.

Hora sexta cum dimidia, recedunt Patres.

Nona Congregatio privata.

Feria secunda infra Octavam Ascensionis, die decima octava Maii, hora nona ante meridiem, conveniunt Patres.

Leguntur et admittuntur acta duarum Congregationum privatarum diei præcedentis.

Proponitur et admittitur quoddam Decretum de supplicatione pro methodo servanda in electione Episcoporum Diœcesium Provinciæ Ecclesiasticæ Quebecensis, et mittitur ad Congregationem de Decretis.

Discutitur et admittitur supplex Libellus, ad Summum Pontificem mittendus, proponens duas methodos pro electione Episcoporum in supradicta Provincia.

Variæ quæstiones de Missarum retributionibus, et juribus casualibus, præsertim pro vicariis, mittuntur ad Congregationem de Liturgia.

Legitur et admittitur Decretum, et renovans, et confirmans Decreta duorum priorum Conciliorum Provinciæ Quebecensis, relatum a Congregatione de Decretis, et statuitur hoc Decretum legendum esse in sequenti Congregatione generali, et in secunda et ultima Sessione.

Legitur et discutitur prima relatio Congregationis de Doctrina super *Usura.*

Hora undecima cum tribus quadrantibus, recedunt Patres.

Tertia Congregatio generalis.

Die decima octava Maii, incidente in feriam secundam post Ascensionem, hora tertia post meridiem, habita est, loco solito, tertia Congregatio generalis, cui interfuere omnes Rmi Patres, cum theologis et officialibus Concilii.

Leguntur acta præcedentis Congregationis generalis.

Legitur quoddam Decretum, renovans, et confirmans Decreta duorum priorum Conciliorum Provinciæ Quebecensis, proclamandum in sequenti sessione.

Legitur et discutitur prima relatio Congregationis de Disciplina super sequentibus quæstionibus: 1. quid agendum cum venditoribus liquorum ardentium sine vel cum licentia ; 2. cum prodigis et eis qui frequentant choreas, comœdias, nocturnos conventus, et qui in solitariis cum mulieribus versantur colloquiis, præsertim tempore nocturno.

Legitur quoque et discutitur prima relatio Congregationis de Studiis, de quæstionibus sequentibus :

Estne opportunum relinquere usum Theologiæ dictæ *de Bouvier* in seminariis, pro alumnis edocendis? Si retinetur, quomodo emendanda est? Si autem relinquitur, qualis Auctor Theologiæ accipiendus est?

Legitur a Secretario Congregationis de Decretis, Decretum de Universitate Lavaliensi, et a Patribus admittitur.

Hora quinta cum quadrante, oratione facta, recedunt omnes.

Decima Congregatio privata.

Feria tertia infra Octavam Ascensionis, die decima nona Maii, hora nona ante meridiem, conveniunt Patres.

Leguntur et admittuntur acta duarum Congregationum, privatæ et generalis, præcedentium.

Legitur et discutitur prima relatio de Liturgia, jam lecta et discussa in secunda Congregatione generali.

Statuitur quosdam supplices libellos a Congregatione de Decretis conficiendos esse, ad petendam facultatem :

1. Impertiendi benedictionem nuptialem extra missam ;

2. Utendi, in baptizandis adultis, cæremoniis usitatis in baptismo infantium ;

3. Utendi forma brevi, Provinciis Americæ Septentrionalis Fœderatis, nec non Insulis Bermudis concessa, ad recipiendam hæreticorum fidei professionem ;

4. Lucrandi, quater in anno, indulgentiam plenariam, pro variis operibus charitatis, et indulgentiam partialem trecentorum dierum, pro quocumque conventu ad opera charitatis perficienda ;

5. Adjungendi Hamiltonensi Diœcesi comitatus dictos Lincoln et Welland, Diœcesi Torontinæ pertinentes ;

6. Adjungendi parvulam partem Diœcesis Marianopolitanensis Diœcesi Sancti Hyacinthi.

Iterum discutitur prima relatio Congregationis de Doctrina super *Usura.*

Hora undecima cum tribus quadrantibus, recedunt Patres.

Quarta Congregatio generalis.

Die decima nona Maii, incidente in feriam tertiam post Ascensionem, hora tertia post meridiem, habita est, loco solito, quarta Congregatio generalis, cui interfuere omnes Rmi Patres, cum theologis et Concilii officialibus.

Leguntur acta Congregationis generalis præcedentis.

Leguntur a Secretario Congregationis de Decretis :

1. Decretum de Petitione quæ ad Stam Sedem mittenda est, pro ordine in electione Episcoporum hujus Provinciæ instituendo et servando.

2. Decretum de devotione Patrum Concilii, Cleri secundi ordinis, Plebisque christianæ totius Ecclesiasticæ Provinciæ Quebecensis, erga Summum Pontificem Pium IX.

Legitur et discutitur secunda relatio de Doctrina super sequentibus quæstionibus :

1. An omnes Bullæ et omnia Decreta a Sta Sede emanantia, in hac Provincia recepta de jure, sunt etiam recepta de facto ?

2. An censura adjuncta est omnibus casibus Summo Pontifici reservatis ?

3. An existit reservatio cum nulla est censura ?

4. An tenetur recurrere Romam per epistolam ad obtinendam absolutionem casuum reservatorum, qui ipsemet eo ire non potest ?

Legitur et discutitur secunda relatio Congregationis de Liturgia, super missarum retributionibus, et juribus casualibus, præsertim pro vicariis.

Legitur et discutitur secunda relatio Congregationis de Disciplina : De mediis proponendis ad augendum, fovendumque quædam opera pia, v. g., Propagationem Fidei, pauperum levamentum, ad stimulandum sanctuarii alumnorum zelum pro remotis missionibus, ad coercendos vagos otiososque, qui sæpius secum trahunt vitia, cæteraque hujusmodi, ad depravandos mores idonea.

Hora quinta, oratione peracta, recedunt omnes.

Undecima Congregatio privata.

Feria quarta infra Octavam Ascensionis, die vigesima Maii, hora nona cum quadrante, post missam solemnem celebratam hora septima cum dimidia in Ecclesia Cathedrali, ab Illmo ac Rmo Administratore, pro defunctis omnibus Episcopis Provinciæ Ecclesiasticæ Quebecensis, conveniunt Patres.

Leguntur et admittuntur acta duarum Congregationum, privatæ et generalis, præcedentium.

Legitur 1. Decretum de Petitione, quæ ad Stam Sedem mittenda est, pro ordine in electione Episcoporum hujusce Provinciæ instituendo et servando ;

2. Litterarum formula ad Summum Pontificem mittendarum, ad petendam Decretorum Tertii Concilii Provincialis revisionem et approbationem ;

3. Decretum de Episcoporum dignitate et muneribus.

Iterum discutitur opportunitas erigendi capitula, et statuitur vestem canonicorum futuram esse Mozettam nigri coloris, non sericam, cum globulis et nervulis violacei coloris, et supplicem Libellum a Rmis Patribus mittendum esse Romam, ad petendum pro dictis canonicis usum Rochetti, et memoratos canonicos quater in anno conventuros esse ad domum episcopalem.

Statuitur quoque Litteras officiosas scribendas esse a Rmis Patribus Eminentissimo Cardinali Neapolitano Archiepiscopo, cæterisque Italiæ Rmis Episcopis in exilio gementibus.

Hora duodecima, recedunt Patres.

Duodecima Congregatio privata.

Eadem die, hora tertia post meridiem, conveniunt Patres.

Legitur et admittitur Decretum contra errores hisce temporibus ubique serpentes.

Legitur Decretum de habitu clericali in Superiori Canada, et mittitur ad Congregationem de Decretis.

Leguntur quoque 1. Decretum de norma præscripta ad providendum necessitatibus temporalibus ecclesiarum, sacerdotumque sustentationi, in Superiori Canada.

2. Decretum de invocatione et veneratione B. V. Mariæ.

3. Decretum de functionibus quas parochi unius diœcesis possunt exercere in proxima diœcesi.

Hora quarta, facta oratione, recedunt Patres.

Quinta Congregatio generalis.

Die vigesima Maii, incidente in feriam quartam post Ascensionem, hora quarta post meridiem, habita est, loco solito, quinta Congregatio generalis, cui interfuere omnes Rmi Patres, cum theologis ac Concilii officialibus, Rev. D. C. H. Laverdière tamen excepto.

Leguntur acta quartæ Congregationis generalis præcedentis.

Leguntur 1. Decretum contra errores hisce temporibus ubique serpentes ;

2. Decretum de habitu clericali in Superiori Canada ;

3. Decretum de norma fidelibus præscripta, ad

providendum necessitatibus temporalibus ecclesiarum, sacerdotumque sustentationi, in Superiori Canada ;

4. Decretum de invocatione et veneratione B. V. Mariæ ;

5. Decretum de functionibus quas parochi unius diœcesis possunt exercere in proxima diœcesi.

Hora quinta cum quadrante, gratiis actis a Rmo Administratore, theologis ac officialibus Concilii, et oratione facta, recedunt omnes.

Sessio secunda et ultima.

Die Octava Ascensionis, die vero mensis vigesima prima, convenerunt Patres, cum suis officialibus et theologis, hora octava cum quadrante, in aula majori Archiepiscopalis Palatii, et per viam publicam processerunt, eodem ordine et apparatu ac in prima Sessione, ad Ecclesiam Metropolitanam, ut secundam et ultimam Sessionem tenerent.

Magnus aderat populi concursus, tam splendidam invisendi solemnitatem cupidus. Missa diei Octavæ Ascensionis a Rmo DD. Ottawiensi Episcopo celebrata, sacram concionem, anglico idiomate, habuit ad populum Rmus Kingstoniensis Epus.

Concione peracta, Rmus Trifluvianensis Epus, qui, infirmitate detentus, prius venire non potuerat, ad sedem suam accessit.

Cantatis Orationibus, Evangelio, Psalmis, et cæteris in Pontificali Romano præscriptis pro ultima Concilii

Sessione, et requirente Promotore, Decreta sequentia, jam a Patribus sancita in privatis Congregationibus, promulgata sunt in forma assueta, scilicet :

1. Renovans et confirmans Decreta duorum priorum Conciliorum Provinciæ Quebecensis ;

2. De postulatione, a Sta Sede, certæ methodi servandæ in commendandis sacerdotibus pro Episcopali dignitate ;

3. De Episcopis ;

4. De functionibus quas parochi unius diœcesis possunt exercere in proxima diœcesi ;

5. De clericali habitu in Canada Superiori ;

6. De modo providendi necessitatibus ecclesiarum, sacerdotumque sustentationi, in Canada Superiori ;

7. Contra errores hisce temporibus ubique serpentes ;

8. De devotione Patrum Concilii, Cleri secundi ordinis, Plebisque christianæ totius Ecclesiasticæ Provinciæ Quebecensis, erga Summum Pontificem Pium IX ;

9. De Universitate Lavallensi ;

10. De publicatione Decretorum hujus Concilii Provincialis ;

11. De invocatione et veneratione Beatissimæ Mariæ Virginis Immaculatæ.

Hoc ultimo Decreto perlecto, canticum *Magnificat* ab omnibus, magna cum jubilatione, cantatum est.

Deinde, in instantiam Promotoris, publicatum est

Decretum promulgationis testium synodalium; postea a pro-secretario Concilii omnes qui, de jure, aut de consuetudine, hujus Provinciæ Synodo interesse tenebantur, nominatim vocati sunt, qui responderunt: *Adsum*, et instante eodem Promotore, publicatum fuit: *Decretum subscriptionis*, et invitati sunt Patres propria manu subsignare Decretorum codicem in altari positum, quod factum est ab omnibus Rmis Patribus.

Decretis sic a Patribus subsignatis, edicta sunt, post instantiam requisitam, Decreta *de Indictione proximi Concilii Provincialis*, nec non *de fine Concilii*, quæ approbata sunt more solito, sicut cætera Decreta superius memorata.

Tunc Illmus ac Rmus Administrator, de consensu aliorum Rmorum Patrum, declaravit Concilium absolutum esse; quo facto, cantatus fuit hymnus *Te Deum*, quem secutæ sunt acclamationes solemnes, ut in actibus primi Concilii hujus Provinciæ Quebecensis videntur.

Tandem, post osculum pacis mutuo datum a Patribus, solemnis benedictio omnibus ab Illmo ac Rmo Administratore impertita est, et quadraginta dierum indulgentia proclamata fuit; cantato a Diacono versiculo: *Recedamus cum pace*, omnes responderunt: *In nomine Christi;* et ad aulam archiepiscopalem regressi sunt in pace, tribus quadrantibus post meridiem.

§ II.

DECRETA

DECRETUM I.

De aperienda Synodo.

In nomine Sanctissimæ et Individuæ Trinitatis, Patris et Filii et Spiritus Sancti.

Nos Carolus Franciscus Baillargeon, Episcopus Tloanensis, Ecclesiæ Metropolitanæ Quebecensis Administrator, ad laudem et gloriam Dei et Salvatoris Nostri Jesu Christi unigeniti Filii Dei, Patri consubstantialis, qui, pro nobis caro factus, unus est Dei et hominum mediator, et auctor salutis nostræ; sub tutela et præsidio Matris ejus Beatissimæ, Immaculatæ, ac semper Virginis Mariæ, Sanctorum Angelorum, nec non Sancti Joseph, Beatissimæ Virginis Dei Genitricis Mariæ Sponsi, totius hujus Regionis Canadensis Patroni, Sancti Petri Apostolorum Principis, Sanctorum quorum patrocinio Ecclesiasticæ istius Provinciæ Quebecensis Cathedrales et Diœceses muniuntur, atque omnium Sanctorum, statuimus ac decernimus, de consilio ac consensu Rmorum Episcoporum nostrorum comprovincialium, hac ipsa die

decima quarta Maii, festo Ascensionis Domini, inchoari atque adeo inchoatum esse Concilium Provinciale, quod ex facultate, per Rescriptum Sanctissimi Domini Nostri Pii Papæ IX, die 15 Julii 1862, nobis concessa, indiximus et convocavimus ; Jesum Christum Dominum et Salvatorem nostrum humiliter deprecantes ut quod cœpit ipse perficiat, ac quæcumque ad nostram clerique et populi ædificationem stabilienda recognovimus, ab omnibus et singulis, Deo adjuvante, observentur.

DECRETUM II.

De modo vivendi in Concilio.

Hæc Synodus Provincialis, a B. Apostolo edocta quod omne datum optimum et omne donum perfectum desursum est, descendens a Patre luminum, qui eis qui postulant a se sapientiam dat omnibus affluenter, statuit omnes Christi fideles hujusce civitatis Quebecensis, quorum, sicut et totius Provinciæ gratia celebratur, exhortandos esse, prout hortantur, ut se a peccatis hactenus commissis emendare, ac de cætero in timore Domini ambulare, piis operibus instare, ad Sacramenta Pœnitentiæ et Eucharistiæ frequentius accedere, et quotidie pro Episcopis et sacerdotibus hic legitime congregatis instanter orare velint ; eosdem vero Episcopos et sacerdotes, ut assidue incumbant in laudibus Dei,

atque singulis diebus, in quantum fieri poterit, sanctissimum Missæ Sacrificium peragant, aut saltem mysteriorum celebrationi devote intersint, facientes obsecrationes, orationes, et postulationes pro Ecclesia sancta Dei, pro SSmo Patre Nostro Pio IX, pro Regina nostra, pro gubernatoribus et cæteris qui in sublimitate constituti sunt, et pro omnibus hominibus, ut tranquillam et quietam vitam agamus, pace fruamur et fidei augmentum videamus.

Præterea hortatur illos ut jejunent singulis sextis feriis, in memoriam Passionis Domini, omnibusque diebus mensa frugali utantur.

Et, quoniam oportet Episcopos irreprehensibiles esse, hortatur etiam illos et obsecratur in Domino, ut otiosas sermocinationes sedulo devitent, vitæ innocentia et integritate, fide, religione et pietate, omniumque virtutum ornamento præfulgeant, ita ut in omnibus honestatem præ se ferant, sicut decet ministros Dei mysteriorum.

Cum autem Synodi Provincialis scopus est, ut sacra Conciliorum Summorumque Pontificum Decreta renoventur et custodiantur, illos monet summopere ipsis curandum esse ut ea accurate referantur, adjectis quibusdam, si opus est, explicationibus ; ita tamen ut non recedatur unquam a mente sanctæ Ecclesiæ Romanæ, cæterarum Ecclesiarum matris ac magistræ.

In sententiis vero dicendis, nullus audeat aut immodicis verbis perstrepere, aut tumultibus perturbare, variisve et obstinatis disceptationibus contendere ; sed omnes ad gloriam Dei et animarum saluti unice conspirantes, cum modestia et animi lenitate, prout Spiritus Sanctus dabit eloqui, opportune, servato ordine, proferant opiniones, in actionibus tam privatis quam publicis ; ac ita quidquid dixerint miti verborum prolatione temperent, ut nec audientes offendantur, nec recta judicii acies perturbato animo inflectatur.

Insuper ipsa Synodus decernit ac declarat, quod si forte contigerit aliquos debito in loco non sedere, sive in Sessionibus, sive in Congregationibus, nulli propterea præjudicium generetur, nullique novum jus acquiratur (*Conc. Trid.* 16. 2). In qualicumque enim ordine quisque compareat et sedeat, jura illius salva esse vult Synodus.

Demum universis qui, jure vocati, ad hoc Concilium Provinciale convenerunt, in virtute sanctæ obedientiæ præcipit, ne antequam dimissum fuerit, discedere præsumant, nisi ob rationabilem causam, facultateque petita et obtenta a Patribus ; et insuper eos omnes hortatur ut diurnum vivendi ordinem, in prima Congregatione generali promulgatum et statutum, fideliter exequantur.

DECRETUM III.

De professione fidei.

Cum, juxta Tridentinum Concilium, fides initium sit et fundamentum salutis, atque inter omnes pastoralis officii sollicitudines, illa potissimum prima esse debeat, ut fides catholica, quam Sancta Romana Ecclesia tenet et colit, incorrupta in hac Provincia integraque permaneat, et omnes illam puram illibatamque custodiant ; Nos, in hac Synodo Provinciali, hinc præcipue exordiendum duximus, ut eamdem sanctam et catholicam fidem quam corde credimus una oris confessione profiteamur. Quocirca ejusdem sacrosancti œcumenici Concilii Tridentini decretis insistentes, professionem fidei, a Pio IV Pontifice Maximo præscriptam, ab omnibus et singulis Reverendissimis Episcopis, in hac Synodo insidentibus, quibus eadem est prima in qua ipsi interfuerunt, palam ac publice emittendam decernimus atque mandamus.

Forma juramenti.

Ego N. firma fide credo, et profiteor omnia et singula, quæ continentur in Symbolo Fidei, quo sancta Romana Ecclesia utitur ; videlicet, Credo in unum Deum, Patrem omnipotentem, factorem cœli et terræ, visibilium omnium, et invisibilium. Et in unum Dominum Jesum Christum, Filium Dei unigenitum.

Et ex Patre natum, ante omnia sæcula. Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero. Genitum, non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt. Qui propter nos homines, et propter nostram salutem descendit de cœlis. Et incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine : et homo factus est. Crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato, passus et sepultus est. Et resurrexit tertia die, secundum Scripturas. Et ascendit in cœlum, sedet ad dexteram Patris. Et iterum venturus est cum gloria judicare vivos et mortuos ; cujus regni non erit finis. Et in Spiritum sanctum Dominum, et vivificantem, qui ex Patre, Filioque procedit. Qui cum Patre et Filio simul adoratur, et conglorificatur : qui locutus est per Prophetas. Et unam sanctam Catholicam et Apostolicam Ecclesiam. Confiteor unum baptisma in remissionem peccatorum. Et expecto resurrectionem mortuorum. Et vitam venturi sæculi. Amen. Apostolicas et ecclesiasticas traditiones, reliquasque ejusdem Ecclesiæ observationes, et constitutiones firmissime admitto et amplector.

Item Sacram Scripturam juxta eum sensum, quem tenuit et tenet sancta Mater Ecclesia, cujus est judicare de vero sensu et interpretatione sacrarum Scripturarum, admitto : nec eam unquam, nisi juxta unanimem consensum Patrum accipiam et interpretabor.

Profiteor quoque septem esse vere et proprie

Sacramenta novæ legis, a Jesu Christo Domino nostro instituta, atque ad salutem humani generis, licet non omnia singulis, necessaria, scilicet : Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem et Matrimonium ; illaque gratiam conferre ; et ex his Baptismum, Confirmationem, et Ordinem, sine sacrilegio reiterari non posse. Receptos quoque et approbatos Ecclesiæ Catholicæ ritus, in supradictorum solemni administratione recipio et admitto : omnia et singula quæ de peccato originali et de justificatione, in sacrosancta Tridentina Synodo definita et declarata fuerunt, amplector et recipio.

Profiteor pariter, in Missa offerri Deo verum, proprium et propitiatorium sacrificium, pro vivis et defunctis ; atque in sanctissimo Eucharistiæ Sacramento esse vere, realiter, et substantialiter Corpus et Sanguinem, una cum anima et divinitate Domini nostri Jesu Christi, fierique conversionem totius substantiæ panis in Corpus, et totius substantiæ vini in Sanguinem, quam conversionem Catholica Ecclesia Transubstantiationem appellat.

Fateor etiam, sub altera tantum specie, totum atque integrum Christum, verumque sacramentum sumi. Constanter teneo Purgatorium esse, animasque ibi detentas Fidelium suffragiis juvari. Similiter et Sanctos una cum Christo regnantes venerandos, atque invocandos esse ; eosque orationes Deo pro nobis

offerre ; atque eorum reliquias esse venerandas. missime assero, imagines Christi, ac Deiparæ semp virginis, necnon aliorum Sanctorum habendas et retinendas esse, atque eis debitum honorem ac venerationem impertiendam. Indulgentiarum etiam potestatem a Christo in Ecclesia relictam fuisse ; illarumque usum Christiano populo maxime salutarem esse affirmo. Sanctam, Catholicam, et Apostolicam Romanam Ecclesiam, omnium Ecclesiarum matrem et magistram agnosco ; Romanoque Pontifici, beati Petri Apostolorum Principis successori, ac Jesu Christi Vicario veram obedientiam spondeo ac juro. Cætera item omnia a sacris Canonibus et Œcumenicis Conciliis, ac præcipue a sacrosancta Tridentina Synodo tradita, definita, et declarata, indubitanter recipio atque profiteor ; simulque contraria omnia, atque hæreses quascumque ab Ecclesia damnatas, et rejectas, et anathematizatas, ego pariter damno, rejicio, et anathematizo. Hanc veram Catholicam fidem, extra quam nemo salvus esse potest, quam in præsenti sponte profiteor, et veraciter teneo, eamdem integram et inviolatam, usque ad extremum vitæ spiritum, constantissime (Deo adjuvante) retinere et confiteri, atque a meis subditis, vel illis, quorum cura ad me in munere meo spectabit, teneri, doceri, et prædicari, quantum in me erit, curaturum. Ego idem N. spondeo, voveo, ac juro. Sic me Deus adjuvet, et hæc sancta Dei Evangelia.

DECRETUM IV.

Renovans et confirmans Decreta duorum priorum Conciliorum Provinciæ Quebecensis.

Hæc Synodus, omnia et singula duorum priorum hujus Provinciæ Conciliorum Decreta, a Sancta Sede revisa et recognita, ac in omnibus Diœcesibus jam promulgata, renovans atque confirmans, admonet et obtestatur in Domino omnes Episcopos hujus Provinciæ, ut sedulo invigilent quatenus ab omnibus sibi subditis, in quantum fieri potest, fideliter observentur ; quod ut certius faciliusque obtineant, curent ut omnes in sacris ordinibus constituti exemplarium supradictorum Decretorum apud se habeant, et saltem semel in anno perlegant ; dentque operam theologiæ professores ut in iisdem instituantur eorum alumni.

DECRETUM V.

De postulatione a Sancta Sede certæ methodi servandæ in commendandis sacerdotibus pro Episcopali dignitate. (1)

Hujus Synodi Patres magnopere desiderantes ut istius Provinciæ Ecclesiis Antistites jugiter præficiantur qui, vitæ probitate, doctrina, zelo ac prudentia

(1) Vide infra, post Decreta, litteras Em. Card. Præf. S. Cong. de Prop. Fide, super approbatione hujus Synodi.

spectatissimi existant, censuerunt atque decreverunt supplicandum Sanctitati Suæ pro concessione certæ methodi in posterum servandæ in electione Episcoporum Diœcesium Provinciæ Quebecensis.

DECRETUM VI.

DE EPISCOPIS

CAPUT PRIMUM

De dignitate et auctoritate Episcoporum.

Magna certe sublimisque Episcoporum dignitas! Hanc Sancti Patres, Doctoresque miris encomiis extulerunt, non equidem alicujus adulationis causa, sed ipsius Religionis intuitu, quam Episcopis, veluti quodam fundamento, divina dispositione inniti cernebant. Episcopos enim esse Principes Ecclesiæ, Apostolorum successores, ipsiusmet Christi legatos, passim et aperte docent.

Sed cum hisce luctuosis temporibus, non tantum dignitatem Episcoporum, sed et potestatem quæ fluit ex plenitudine sacerdotii in eis residente, quidam hostes Ecclesiæ, temerario ausu aggressi fuerint, hæc Synodus censet præclara ea de re sacrosancti Concilii Tridentini verba in memoriam esse

revocanda : "Si quis omnes Christianos promiscue Novi Testamenti sacerdotes esse, aut omnes pari inter se potestate spirituali præditos affirmet, nihil aliud facere videtur quam ecclesiasticam hierarchiam, quæ est ut castrorum acies ordinata, confundere ; perinde ac si, contra beati Pauli doctrinam, omnes Apostoli, omnes Prophetæ, omnes Evangelistæ, omnes Pastores, omnes sint Doctores. Proinde, sacrosancta Synodus declarat, præter cæteros ecclesiasticos gradus, Episcopos, qui in locum Apostolorum successerunt, ad hunc hierarchicum ordinem præcipue pertinere ; et positos, sicut idem Apostolus ait, regere Ecclesiam Dei ; eosque presbyteris superiores esse ; ac sacramentum Confirmationis conferre ; ministros Ecclesiæ ordinare ; atque alia pleraque peragere ipsos posse, quarum functionum potestatem reliqui inferioris ordinis nullam habent." (*Conc. Trid. Sess. XXIII. cap.* 4).

Itaque Ecclesiæ catholicæ firmissimum dogma est, Episcopos presbyteris superiores esse non solum potestate ordinis, sed etiam jurisdictionis : nec eis ullo modo denegari potest Ecclesiam suam regendi potestas, aut leges et statuta condendi, in iis quæ juri communi non adversantur.

CAPUT SECUNDUM

De Episcoporum officiis.

Verum si magna sublimisque Episcoporum digni-

tas, magna quoque et gravia sunt ipsorum officia. Audiant igitur hæc ad ipsos Concilii Tridentini monita : " Optandum est ut ii qui episcopale ministerium suscipiunt, quæ suæ sint partes agnoscant ; ac se, non ad propria commoda, non ad divitias aut luxum, sed ad labores et sollicitudines pro Dei gloria vocatos esse intelligant. Nec enim dubitandum est, et fideles reliquos ad religionem innocentiamque facilius inflammandos, si præpositos suos viderent non ea quæ mundi sunt, sed animarum salutem ac cœlestem patriam cogitantes. " (*Conc. Trid. Sess. XXV. De Reform. cap.* 1).

Episcopis autem multum equidem est attendere sibi, juxta beati Pauli ad Timotheum monitionem, eaque omnia a se removere, unde tam augustum eorum ministerium vituperari posset. Attamen ipsis, utpote speculatoribus, minime sufficeret se, moresque suos, ac totam domum ita composuisse, ut inde omnibus venerationis et ædificationis causa oriretur. Sciant igitur se in excelso positos, ut vigilantiæ munus quod ipsis proprium est, et Ecclesiæ Dei tam necessarium, facilius adimplere valeant. Ante omnia, cum fides, ut ait Concilium Tridentinum, sit humanæ salutis initium fundamentumque, in illa orthodoxa fide, quam Sancta Ecclesia Romana colit et docet, tuenda stabiliendaque, constanti studio invigilent. Et quia non minus in fidei ruinam vergit crassa illa culpabilisque catholicarum veritatum

ignorantia, quam earum per errores et hæreses depravatio, pari cura huic operi incumbant, ut et errores confutentur, et ignorantiæ vitium, quantum fieri poterit, extinguatur.

Invigilent nihilominus Episcopi, ne in proprias diœceses abusus irrepant. Quocirca eos enixe hortatur eadem sacrosancta Tridentina Synodus, "ut illi in commissis sibi ecclesiis eo libentius resideant, quo facilius et commodius sibi subjectos regere et in vitæ ac morum honestate continere possint ; atque illud primum eos admonendos censet, ut se pastores, non percussores esse meminerint ; et ita præesse subditis oportere, ut non in eis dominentur, sed illos tanquam filios et fratres diligant ; elaborentque ut, hortando et monendo ab illicitis deterreant, ne, ubi deliquerint, debitis eos pœnis coercere cogantur. Quos tamen, si quid, per humanam fragilitatem, peccare contigerit, illa Apostoli est ab eis servanda præceptio, ut illos arguant, obsecrent, increpent in omni bonitate et patientia, cum saepe plus erga corrigendos agat benevolentia quam austeritas, plus exhortatio quam comminatio, plus charitas quam potestas. Sin autem, ob delicti gravitatem, virga opus fuerit, tunc cum mansuetudine rigor, cum misericordia judicium, cum lenitate severitas adhibenda est, ut sine asperitate disciplina populis salutaris ac necessaria conservetur, et qui correcti fuerint emendentur ; aut si resipiscere

noluerint, cæteri, salubri in eos animadversionis exemplo, a vitiis deterreantur." (*Conc. Trid. Sess. XIII. De Reform. cap.* 1).

Haud secus ac vigilandi, Episcopis etiam incumbit et prædicandi munus. Nec enim dubium est unicuique ipsorum, sicut et Timotheo, ab Apostolo dici : " Opus fac evangelistæ, ministerium tuum imple. " " Quia vero," inquiunt Patres Tridentini, " christianæ reipublicæ non minus necessaria est prædicatio evangelii quam lectio ; et hoc est præcipuum Episcoporum munus ; statuit et decrevit eadem sancta Synodus, Episcopos, Archiepiscopos, et omnes alios ecclesiarum Prælatos teneri per seipsos ad prædicandum sanctum Jesu Christi evangelium. Si vero contigerit eos legitimo detineri impedimento, viros idoneos assumere teneantur ad hujusmodi prædicationis officium salubriter exequendum." (*Sess. V. De Reform. cap.* 2). Quinimo, cupiens eadem sancta Synodus illud ministerium, quo frequentius possit, ad fidelium salutem exerceri, mandat ut Episcopi in aliis ecclesiis per parochos, sive, iis impeditis, per alios ab Episcopo deputandos, sacras Scripturas divinamque Legem annuntient (*Sess. XXIV. De Reform. cap.* 4).

Ut autem illa Concilii Tridentini tam salutaris præscriptio efficacius observetur, Episcopos hortatur haec Quebecensis Provinciæ Synodus, ut prædicationi verbi divini constanter invigilent, ipsamque

ita peragi curent, ut Christus in cordibus efformetur.

Curent etiam Episcopi ut, quantum temporis aut locorum circumstantiæ ferent, fiant identidem in ruralibus ecclesiis, per aliquos diœcesis suæ aut etiam diœcesis alienæ presbyteros, pia exercitia, cum clara expositione, sive veritatum fidei, sive præceptorum Dei et Ecclesiæ, et vivida exhortatione, ut audientium corda quam primum ad Deum convertantur. In oppidis autem, eadem exercitia habeantur, sed cum luculentiore, si ita expedire videbitur, doctrinæ aut officiorum explanatione. Sciant etiam Episcopi se non inutili cura gravari, si in eligendis prædicatoribus pro hujusmodi exercitiis operam impendant; eosque moneant qualiter, pro temporum ac locorum exigentia, verbum divinum annuntiare conveniat. Quod si, in aliqua diœcesis parte, hi funestissimi errores, qui ad præsens inter populos diffunduntur, irrepere cœperint, eos confutari et præfocari, per evangelicæ veritatis prædicationem, Episcopos satagere necesse est. Meminerint tamen omnes ad hanc pugnam indiscriminatim non esse admittendos, ne forte errores debellati sed non victi, per ipsam argumentorum debilitatem, firmius et tenacius animis audientium inhæreant: ideoque omnes parochos, aliosve, ad quos præsens admonitio spectare potest, hortamur in Domino, quatenus huic errorum hodierni temporis confutationi, seriam

præparationem, et fervidam orationem semper præmittant.

Aliud etiam Episcopis gravissimum munus impositum, nempe populo christiano parochos præficere. Cum enim, ut ait Concilium Tridentinum, expediat maxime animarum saluti a dignis et idoneis parochis gubernari, ubi constiterit ecclesiam parochialem vacare, statim Episcopus, inter eos quos, re mature perpensa, dignos cognoverit, eum eligat quem aetate, moribus, doctrina, prudentiaque, et aliis rebus ad vacantem ecclesiam gubernandam opportunis, magis idoneum judicaverit (*Sess. XXIV. De Reform. cap.* 18).

Similiter Episcopi propriam diœcesim per seipsos, aut, si legitime impediti fuerint, per suum Generalem Vicarium, aut per alios ad hoc officium deputandos, si quotannis totam, propter ejus latitudinem, visitare non poterunt, saltem notabilem ejus partem visitare non prætermittant. Visitationum autem omnium istarum præcipuus sit scopus, præter sacramenti Confirmationis administrationem, sanam orthodoxamque doctrinam, expulsis hæresibus, inducere ; bonos mores tueri, pravos corrigere ; populum exhortationibus et admonitionibus ad religionem, pacem, innocentiamque accendere ; cætera, prout locus, tempus et occasio feret, ex visitantium prudentia, ad fidelium fructum, constituere. Quæ ut facilius feliciusque faciant, monentur prædicti omnes et

singuli ad quos visitatio spectat, ut paterna charitate christianoque zelo omnes amplectantur, ideoque studeant, quam celerrime, debita tamen cum diligentia, visitationem ipsam absolvere (*Conc. Trid. Sess. XXIV. De Reform. cap.* 3).

Constanter etiam servent Episcopi salutarem illam consuetudinem convocandi, singulis annis, diœcesis suæ presbyteros, ut in aliquo sacro secessu, per aliquot dies, piis exercitiis vacent, et annos æternos meditentur.

Verum, præter multiplices gravesque Episcoporum obligationes, quas hucusque retulimus, sunt etiam aliæ quæ ipsis maxime cordi esse debent : sed inter eas nulla, quæ majorum minorumque Seminariorum curæ anteponi debeat. Utraque enim Episcopi eo majori sollicitudine et affectu prosequi debent, quod in ipsis resideat, pro futuro, spes sacerdotii, divinique ministerii, id est, gloriæ Dei, animarumque salutis. Ipsis itaque tales Superiores magistrosque semper præficere curent, qui alumnos pietatem, innocentiamque vitæ, ac humanarum sacrarumque litterarum scientiam accurate edoceant.

Sed quoniam, ut studia proficiant in melius, et tandem floreant, nihil magis utile inveniri potest, quam ut recte prudenterque gerantur negotia temporalia Seminariorum, et per hanc laudabilem administrationem, omnis metus circa eorum existentiam aut prosperitatem, nec non circa Superiorum ac

Magistrorum statum et conditionem, adimatur; omnem curam impendent Episcopi in eligendis Œconomis idoneis qui, sub auctoritate Superiorum, indefessa diligentia, impensas dirigant et moderentur.

Præterea Episcopi, adjunctis sibi viris probatis, et hac in re experientia præditis, quotannis seriam reddituum ac impensarum rationem exigent. Statuent etiam quæ, in annum alterum, constructiones, reparationesque aut acquisitiones suscipi poterunt ; nec eis unquam consentient, quæ nimiam, id est, excedentem consuetas dictorum Seminariorum facultates, impensam exigerent.

Hinc nullus Superior aut Œconomus arbitretur sese posse, ratione officii sui, in incerta negotia, aut non approbata immittere ; cum, in hac parte, nihil alicujus momenti incœpi debeat, absque expresso Episcopi consensu, cujus est, consultis eisdem viris probatis et peritis, quæ peragenda sint statuere et determinare.

Præterea, cum nihil sit quod magis conferat ad conservandam, augendamque inter populos, vitæ christianæ rationem, quam pia puerorum educatio ; nihilque e contra promptius et magis radicitus fidem destruat, mores corrumpat, sicque societatis et familiæ vincula disrumpat, quam eorumdem indisciplinata et irreligiosa institutio, Episcopi huic tam gravi pastoralis sollicitudinis officio constanter incumbere studeant. Quapropter, sedulo curabit

unusquisque Episcopus, ut parentes admoneantur de obligatione quam eis imponunt, in hac parte, natura simul et religio ; et si per se ipsos, huic officio educationis, ipsis divina dispositione imposito, satisfacere nequeunt, sciant saltem se, lege certissima, ad hoc adstringi ut pueros non nisi magistris probis, catholicis, religione sincera præditis, ac tam gravi munere dignis, committant ; nec ullum temporale commodum condignum haberi posse, non dicimus modo æternæ puerorum saluti, verum etiam bonis quæ ex christiana educatione defluunt, cum ea sola vir probus et patriæ devotus præparetur.

Idcirco, ut in re tam gravis momenti, familiis, quantum fieri poterit, adjumento sint, Episcopi nihil omittent ut in suis diœcesibus instituantur aut multiplicentur scholæ omni parentum fiducia dignæ, videlicet, in quibus, cum litteris, scientiam amoremque Religionis juvenes edoceantur, et ipsius præceptorum adimpletioni accurate simul et leniter efformentur.

Tandem, si caritas, quæ est perfectio legis, omnium fidelium, et maxime sacerdotum mentes accendere debet, quanto magis Episcoporum, qui, cum erga omnes paternum affectum habeant, curas et dolores omnium longe vividius persentiunt. Continua igitur sollicitudine causam omnium miserabilium personarum Episcopus inquirat, quasi a

Propheta ipsi dictum fuerit : " Tibi derelictus est pauper, orphano tu eris adjutor. " Quod si, impar egenorum necessitatibus, sibi deesse sentiat has dotationes quibus, in præcedentibus sæculis, pietas fidelium ditaverat Ecclesiam, horum Tobiæ verborum recordetur : " Si multum tibi fuerit, abundanter tribue ; si exiguum tibi fuerit, etiam exiguum libenter impertiri stude. " Præterea, utetur, si opus fuerit, ea libertate quæ ipsi libenter ab omnibus conceditur, divitum erogationes pro pauperibus implorandi ; nihilque Præsulibus carius sit aut potius quam nomen patroni aut advocati pauperum. Ipsis igitur succurrendis omnimodo et indesinenter invigilet, felicemque sese existimet quoties unum ex his operibus, quibus tot et tantæ miseriæ sublevantur, instituere potuerit.

DECRETUM VII.

De functionibus quas parochi unius diœcesis possunt exercere in proxima diœcesi.

Opportunum censuerunt Patres declarare antiquam regulam Archidiœcesis Quebecensis quoad loca ubi parochi invitari possunt, tum ad prædicandum, tum ad confessiones sive laicorum, sive clericorum audiendas, servari posse in tota Provincia Ecclesiastica, etiam nunc divisione diœcesium facta, et in posterum, nisi placuerit Ordinariis locorum aliter decernere.

DECRETUM VIII.

De clericali habitu in Canada Superiori.

Quoniam in diœcesibus Canadæ Superioris vestis talaris usus, in Concilio Provinciali secundo, decretis Tridentini inhærente, præceptus, non nisi cum magno incommodo retineri potest, et jam obsolescere incœpit, hujusce regionis adjunctis, cirscumstantiisque perpensis, dictam vestem talarem deponi posse, aliudque vestimentum, vulgo dictum *soutanelle*, nigri coloris, et infra genua descendens, sufficere in præfatis diœcesibus declaramus ; volumus autem ut, in argumentum clericalis status, et gravitatis ecclesiasticæ incitamentum, non nisi hoc vestimento ac collare romano induti earumdem diœcesium sacerdotes e domo vel ecclesia exeuntes in publico incedant.

DECRETUM IX.

De modo providendi necessitatibus temporalibus ecclesiarum, sacerdotumque sustentationi in Canada Superiori.

Attentis difficultatibus quæ in diœcesibus Canadæ Superioris sæpe assurgunt, dum sacerdotum sustentationi, ecclesiis erigendis, aliisque piis operibus providendum est, nihil potius, ad talia obvenienda incommoda, nobis visum est, quam decernere ut

fideles hujusmodi necessariis expensis præsto semper sint; quod quo æquius obtineatur, et ut nemo suo muneri desit, pro norma sumatur elenchus ille municipalis, vulgo *assessment roll* dictus, qui in rebus civilibus, ista in regione, in usu est, ad statuendum quantum quisque pro rata sua parte, ad talia opera exsequenda, conferre teneatur.

DECRETUM X.

Contra errores hisce temporibus ubique serpentes.

Cum Summus Pontifex noster, quem Deus in sua ineffabili Providentia posuit, ut, in hac tanta temporum asperitate, suam sanctam Ecclesiam tam sapienter regeret ac gubernaret, horrenda errorum monstra quæ, ex Apostolicæ Sedis altitudine, tanquam in arce Religionis, per catholicum orbem hac difficillima ætate grassantia, intuetur, nobis, qui custodes gregis Domini in his regionibus præpositi sumus, et speculatores domus Israel, iterum atque iterum indicare, nosque instantissime adhortari, ut vires exerceamus nostras ad eadem forti animo debellanda, in sua vigilantissima Ecclesiæ universalis cura, judicaverit, nihil opportunius ac magis necessarium nobis, in hac Synodo congregatis, visum fuit, quam ipsamet illius verba salutis plena, in Allocutionibus suis 9 Decembris 1854 et 9 Junii 1862 contenta, hujus Synodi Decretis

adjicere, ut oves nostris curis commissæ, tam salutaria monita die ac nocte ob oculos habentes, ab omnibus erroris viis avertantur. (1) Hac ratione nos, qui in sollicitudinis istius supremi Pastoris partem vocati sumus, strenue dimicare debemus pro domo Israel, ut summo ipsi solatio ac consolationi simus. " Non possumus enim non vehementer dolere et angi cum Patre nostro, cum videamus tristissima, et nunquam satis deploranda mala ac damna, quibus cum permagno animarum detrimento catholica nunc Ecclesia, et ipsa civilis societas miserandum in modum premitur ac devastatur. "

DECRETUM XI.

De devotione Patrum Concilii, Cleri secundi ordinis, Plebisque christianæ totius Ecclesiasticæ Provinciæ Quebecensis, erga Sanctum Pontificem Pium IX.

Nos Provinciæ Quebecensis Episcopi, in Provinciale Concilium coadunati, una cum Clero nostro, fidelibusque populis hujus prædictæ Provinciæ, Sanctitati Suæ Pio Papæ IX, pietatis nostræ filialis, et sinceræ atque ardentis devotionis erga Sacram ipsius Personam, et Sanctam Sedem Apostolicam, solemne testimonium offerimus.

Declaramus insuper quod, certantibus studiis cum Clero atque fidelibus populis præfatæ Provinciæ,

(1) Vide infra.

nostras facimus religione et pietate plenas protestationes in favorem Sanctæ Sedis, Episcoporum, Cleri secundi ordinis et Plebis christianæ, qui Romæ aderant, tempore Canonisationis Sanctorum Japonensium, eisdemque mente, corde et ore adhæremus.

DECRETUM XII.

De Universitate Lavallensi.

Intelligentes nihil magis aptum esse quam Universitatem catholicam, ad servandos mores fidemque studiosæ juventutis, post peractum in Collegiis humaniarum litterarum et philosophiæ curriculum ; ad animorum unionem fovendam inter cives catholicos hujus Provinciæ ; ad sanctæ religionis honorem promovendum, studiis juniorum catholicorum majorem impetum imprimendo, altioremque scopum proponendo, et tandem probos et doctos cives informando ; primi hujusce Provinciæ Concilii Patres decretum tulerunt his verbis :

" Nihil vero nobis non emoliendum erit, ut Catholici, sua jura retinentes, scholis sibi propriis sicut et Collegiis, Universitatibusque, in tota nostra Provincia fruantur " (*Decret. XV. I Conc. Queb.*).

Cum autem Seminarii Quebecensis moderatores, instantibus Archiepiscopo et Episcopis, favente Summo Pontifice, et obtentis amplissimis regiis litteris

patentibus, hoc primi Concilii votum, summo zelo, magnis impensis, et, Deo optimo juvante, huc usque felici exitu, exsequi susceperint in Universitate Lavallensi, nos Deo gratias agendas duximus tanti beneficii auctori et preces fundendas ut supradicta Universitas *fiat sicut odor agri pleni cui benedixit Dominus* (Gen. XXVII. 27.), *ut magis ac magis abundet in scientia et in omni sensu, et repleatur fructu justitiæ per Jesum Christum in gloriam et laudem Dei* (Philip. I. 9. 11.).

Insuper, inspectis variis hujusce Universitatis regulis ac statutis, sive quæ ad disciplinam, sive quæ ad docendi modum spectant, nihil invenisse a recta fide et sanis moribus alienum declaramus.

Omnes igitur hujusce Provinciæ fideles, et præsertim parentes hortamur et obsecramus in Domino, ut, sui memores officii, filiorum suorum fidei moribusque conservandis invigilent et prospiciant, ac nonnisi in saluberrimo fonte doctrinæ aquas requirant.

DECRETUM XIII.

De publicatione Decretorum hujus Concilii Provincialis.

Decreta hujus Synodi Provincialis nemo prelo subjiciat aut promulget, antequam a Sancta Sede Apostolica, juxta Constitutionem Sixti V quæ incipit *Immensa*, revisa et recognita fuerint. Litteris autem quibus illa confirmentur a Sanctitate Sua obtentis,

ea statim imprimantur, impressaque, a singulis Episcopis, vel in Synodo Diœcesana, vel, si celebrari nequeat, extra Synodum, quam primum promulgentur.

DECRETUM XIV.

De promulgatione testium Synodalium.

Nos Carolus Franciscus Baillargeon, Episcopus Tloanus, ex auctoritate Apostolica Administrator Archidiœcesis Quebecensis, antiquum atque probatum de testibus synodalibus institutum secuti, ad hoc officium, de consilio et consensu Reverendissimorum Coepiscoporum Nostrorum, deligimus, instituimus atque pronuntiamus eos quorum nomina sequuntur :

Pro Archidiœcesi Quebecensi, Admodum Reverendum Elzearum Alexandrum Taschereau, Vicarium Nostrum Generalem, Lavallensis Universitatis Rectorem, Jurisque Canonici Doctorem, et Reverendum D. Ludovicum Proulx, archipresbyterum, parochum a Beata Maria, in comitatu vulgo dicto *La Beauce.*

Pro Diœcesi Marianopolitanensi, Admodum Reverendum Dominicum Granet, Vicarium Generalem dictæ Diœcesis, ac Seminarii S. Sulpitii Superiorem, et Reverendum D. Norbertum Lavallée, parochum a S. Vincentio a Paulo in Insula Jesu.

Pro Diœcesi Ottawiensi, Reverendum P. Joseph Adolphum Tortel, missionarium Oblatorum Mariæ Immaculatæ, professorem Seminarii ejusdem Diœcesis, et Reverendum D. Joseph Michel, parochum a S. Paulo vulgo *Aylmer*.

Pro Diœcesi Sti Bonifacii, Admodum Reverendum Joannem Baptistam Thibault, Vicarium Generalem, et Reverendum P. J. J. M. L'Estanc, Oblatum Mariæ Immaculatæ, missionarios istius Diœcesis.

Pro Diœcesi Trifluviana, Admodum Reverendos Thomam Caron, Superiorem Seminarii Diœcesani, et Carolum Olivarium Caron, Ursulinarum monialium capellanum, utrumque dictæ Diœcesis Vicarium Generalem.

Pro Diœcesi S. Hyacinthi, Admodum Reverendum Eduardum Crevier, dictæ Diœcesis Vicarium Generalem, parochumque a Beata Maria vulgo *de Monnoir* et Reverendum D. Hilarium Milier, parochum a S. Petro, vulgo *Sorel.*

Pro Diœcesi Sandovicensi, Reverendum D. Petrum Crinnon, missionis vulgo *Stratford* pastorem, et Reverendum D. Ludovicum Griffa, missionis vulgo dictæ *Ingersoll* pastorem.

Pro Diœcesi Hamiltonensi, Admodum Reverendum Eduardum Gordon, dictæ Diœcesis Vicarium Generalem, et Reverendum D. Eduardum Heenan, Hamiltonensem presbyterum.

Pro Diœcesi Regiopolitanensi, Admodum Reve-

rendum Æneam McDonnell, dictæ Diœcesis Vicarium Generalem, et Reverendum D. Olivarium Kelly, parochum a Sto Petro vulgo *Peterborough.*

Pro Diœcesi Torontina, Admodum Reverendum Joannem Walsh, dictæ Diœcesis Vicarium Generalem, et Reverendum D. Georgium Northgraves, Secretarium Reverendissimi Antistitis.

DECRETUM XV.

De invocatione et veneratione Beatissimæ Mariæ Virginis Immaculatæ.

Nos, Apostolorum docendi et pascendi gregem Dei muneris hæredes, qui, hisce diebus, ad illuminationem Sancti Spiritus accipiendam coadunati, perseverantes fuimus in oratione cum Maria Matre Jesu, Ipsa intercedente pro nobis in cœlo, dum in terra supplicaremus, nunc ab invicem secessuri, huic Synodo haud finem imponemus quin reverentiæ et grati obsequium animi præstemus Matri Sapientiæ quæ habitat in consilio, et eruditis interest cogitationibus. Ad illius gloriam hoc offerimus Decretum, exinde sperantes a cœlo confirmationem, et aliarum sanctionum nostrarum felicem executionem. Confidenter deprecamur gloriosam Virginem, quæ cunctas hæreses sola interemit in universo

mundo, ut hanc doctrinæ nostræ obtineat efficientiam, quæ ab omni errore immunes servet, quos in unitatem fidei et agnitionem Filii sui Deus voluit venire; et Ipsa in qua est omnis gratia viæ et veritatis, et omnis spes vitæ et virtutis, fideles per Dei et Ecclesiæ leges instructos, super semitas justitiæ deducat.

Nos, quos Spriritus Sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei quam acquisivit sanguine suo, SSmæ Matri Jesu personas nostras addicimus, et volumus Filios nostros carissimos, in ejusdem Sanguinis dispensatione nostros adjutores, se nobiscum toto corde et opere addicere devotissimo cultui Mariæ, quæ est fons purissimus istius saluberrimi fluvii pacis et vitæ, in quo lavantur peccata mundi, ut in nos effluat, super alios transfundendus, quasi in canales nitidissimos, a sancta origine haud nimis absimiles.

Allecti venustate Virginis Immaculatæ, quam Deus ipse vocat dilectam et formosam suam, sæpissime ejus sublimitatem, pulchritudinem et benevolentiam prædicabimus, hoc ipso amorem nostrum explentes, et aliorum mentes eadem erga Illam caritate accensuri.

Volumus omnes fideles in numerosissimis necessitatibus suis, semper recurrere ad potentissimam dilectionem Mariæ, quæ Mater hominum, omnia

bona vult, et Mater Dei, potest ipsis impertiri. Ad Ipsam, a Deo Refugium peccatorum constitutam, hi quos iniquitatis jugum tenet, clament, firmissime sperantes se cito solvendos.

Nosmet hanc ineffabilem misericordiam, quam tam feliciter exhibet Beatissima Mater etiam desperatissimis, mirantes, et imitari cupientes, superimpendemur pro animabus quas æternæ perditioni proximas videbimus.

Sit Benedicta Virgo omnibus nobis, pastoribus et ovibus, dulcedo præsentis, et spes futuræ vitæ.

O Maria! ad te supplicantia referemus verba Pontificis cordi tuo carissimi, cujus opere amplissima gloria effulsisti : "Adsis nobis, Virgo Sanctissima, ab origine Immaculata, sis Ipsa nobis in dubiis rebus consilium, in angustiis levamen, in adversis auxilium!"

DECRETUM XVI.

De indictione futuri Concilii Provincialis.

Cum sacrosanctæ Synodi Tridentinæ decretis statutum sit, ut quolibet saltem triennio celebrentur concilia provincialia, ut Ecclesiæ menti obsequamur, Nos Carolus Franciscus Baillargeon, auctoritate Apostolica Archidiœcesis Quebecensis

Administrator, de consilio et consensu Reverendissimorum Episcoporum Comprovincialium, proximum Concilium hujus Provinciæ, anno millesimo octingentesimo sexagesimo sexto, celebrandum jam denuntiamus et indicimus omnibus qui præsentes adesse debent.

DECRETUM XVII.

De fine Concilii.

Cum placuerit omnibus Patribus, hujus Concilii finem fieri, Nos Carolus Franciscus Baillargeon, Archidiœcesis Quebecensis Administrator, Provinciali Concilio finem facimus, et jam nunc factum esse decernimus.

DECRETUM SUBSCRIPTIONIS

Nos Carolus Franciscus Baillargeon, hujusce Archidiœcesis Quebecensis Administrator, admonemus Reverendissimos Patres omnes, qui huic Synodo jure intersunt et interfuerunt, ut post nos singuli, loco et ordine suo, ad altare accedant, et iis quæ in hac Synodo decreta sunt subscribant.

Nos Carolus Franciscus Baillargeon, Episcopus Tloanensis, auctoritate Apostolica Administrator

Archidiœcesis Quebecensis, hæc Decreta a Nobis definita subscripsimus.

† C. F. Episcopus Tloanensis.

† Ego Ignatius Episcopus Marianopolitanensis definiens subscripsi.

† Ego Jos. Eugenius Epus Ottawiensis definiens subscripsi.

† Ego Alexander Episcopus Sti Bonifacii definiens subscripsi.

† Ego Thomas Ep. Trifluvianensis definiens subscripsi.

† Ego Jos. Epus Sti Hyacinthi definiens subscripsi.

† Ego Joannes Epus Hamiltonensis definiens subscripsi.

† Ego Petrus Adolphus Epus Sandovicensis definiens subscripsi.

† Ego Eduardus Joannes Epus Kingstoniensis definiens subscripsi.

† Ego Joannes Joseph Epus Torontinus definiens subscripsi.

PETITIO

VARIARUM FACULTATUM ET GRATIARUM

Sanctissime Pater,

Nos Episcopus Tloanensis, Archidiœcesis Quebecensis Administrator, et alii ejusdem nominis Provinciæ Episcopi, ob varii generis incommoda vitanda, et ad fovendam caritatem fidelium, humiliter postulamus sequentes facultates et favores :

1. Facultatem impertiendi extra missam benedictionem nuptialem solemnem, iis sponsis, quibus eamdem, jure communi, licet intra missam impertiri ;

2. Facultatem adhibendi, in baptismo adultorum, easdem cæremonias quibus utuntur in parvulorum baptismo ;

3. Utendi in reconciliatione hæreticorum, brevi formula cujus Sancta Sedes usum concessit provinciis fœderatis Americæ Septentrionalis ;

4. Indulgentiam plenariam, quater in anno lucrandam, ad promovendas pias sodalitates, seu associationes, quarum nomina sequuntur :

1. Sodalitas dicta de S. Hieronymo Æmiliano ;
2. Pauperum Ancillulæ ;
3. Sodalitas de S. Infantia ;
4. Beneficentiæ Societas.

Insuper earumdem sodalitatum membris indulgentiam trecentorum dierum, quotiescumque alicui operi societati proprio vacabunt, quotiesque convenient ad fines suæ respectivæ sodalitatis.

† C. F. Epus Tloan.
† Ig. Epus Marianopolitanensis.
† Jos. Eugenius Epus Ottawiensis.
† Alex. Epus Sti Bonifacii.
† Jos. Epus Sti Hyacinthi.
† Joannes Epus Hamiltonensis.
† Thomas Epus Trifluvianensis.
† Petrus Adolphus Epus Sandovicensis.
† E. J. Epus Kingstoniensis.
† Joannes Joseph Epus Torontinus.

EPISTOLA

PATRUM CONCILII ROMAM UNA CUM DECRETIS EJUSDEM CONCILII POST EJUS CELEBRATIONEM AD SUMMUM PONTIFICEM MISSA

Sanctissime Pater,

Nos, Sanctitatis Vestræ filii addictissimi, Episcopi Provinciæ Ecclesiasticæ Quebecensis, feliciter peracto nostro Concilio Provinciali tertio, alacri animo

festinamus ad Vestram Paternitatem mittere acta ejusdem Synodi, ut ea revidere et recognoscere jubeatis.

Hanc secundam opportunitatem accepimus, Sanctissime Pater, iterum Vobis patefaciendi quantum doleamus propter Vestras tribulationes multas et malas quas Vobis suscitant infensissimi hostes Dei et Ecclesiæ ; et ex alia parte quantum miremur et gaudeamus propter animi fortitudinem et patientiam, et mansuetudinem et invictam caritatem, aliaque Spiritus Sancti pretiosa charismata, quibus Vos ditavit Pater luminum a quo procedit omne donum perfectum.

Hæc munera divina, sine intermissione deprecamur Deum Omnipotentem, ut dignetur in Vestram Sanctitatem perpetuo atque magis ac magis effundere, ad gloriam summi Pastoris ejusque dilecti gregis salutem.

Rogamus insuper, toto corde nostro, Dominum cœli et terræ, ut si Ipsi placuerit, aliquando finem imponat horrendæ tempestati qua tamdiu exagitatur sancta Mater Ecclesia, restituatque Beatitudini Vestræ dona pacis et tranquillitatis magnæ.

Tandem utinam Deus optimus concedat Vobis, Sanctissime Pater, vivere diu satis ad videndum perfectum Ecclesiæ triumphum, integramque Stæ Sedi restitutionem totius Status Ecclesiastici.

Ad Sanctitatis Vestræ pedes humiliter provoluti, Apostolicam Benedictionem, nobis ovibusque nostris desiderantissime imploramus.

Sanctitatis Vestræ

Obsequentissimi filii,

† C. F. Epus Tloanensis.
† Ig. Epus Marianopolitanensis.
† Jos. Eugenius Epus Ottawiensis.
† Alex. Epus Sti Bonifacii.
† Jos. Epus Sti Hyacinthi.
† Joannes Epus Hamiltonensis.
† Thomas Epus Trifluvianensis.
† Petrus Adolphus Epus Sandovicensis.
† E. J. Epus Kingstoniensis.
† Joannes Joseph Epus Torontinus.

Quebeci, die 21 Maii, A. D. 1863.

PII PAPÆ IX LITTERÆ

AD RR. PP. DD. C. F. BAILLARGEON, EPUM TLOANUM, ADMREM AP. METROPOLITANÆ ECCLESIÆ QUEBECENSIS, ET RELIQUOS EPISCOPOS PROVINCIÆ CANADENSIS

Super actis tertii Concilii Quebecensis.

PIUS PP. IX.

Venerabiles Fratres, Salutem et Apostolicam Benedictionem. Hisce diebus Vestras libentissime accepimus Literas die 21 proximi mensis Maii datas,

quibus, Venerabiles Fratres, Nobis misistis acta tertii Provincialis Concilii a Vobis concelebrati, ut acta ista Supremo Nostro, et hujus Apostolicæ Sedis examini, et judicio ex majorum more et instituto subjicerentur. Nos, nulla interposita mora, Nostræ Congregationi fidei propagandæ præpositæ eadem acta recognoscenda commisimus, ut omnia sedulo ex more perpendat, et accurate ad Nos deferat, ac deinde congruum Vobis det responsum. Interim vero Vobis ex animo gratulamur, de episcopali sollicitudine, qua commemoratum Concilium peragendum curastis. Ex eisdem autem Vestris Literis magis magisque agnovimus, quanta Nos, et hanc Petri Cathedram fide, amore, et observantia prosequamini, et quanto in dolore versemini, Venerabiles Fratres, propter gravissimas Nostras acerbitates a Dei hominumque hostibus excitatas, qui ambulantes in impietatibus, et jura omnia divina et humana conculcantes, acerrimum Catholicæ Ecclesiæ, Apostolicæ huic Sedi, Nobisque inferunt bellum, et civilem Nostrum, atque ejusdem Sedis principatum omnino destruere volunt. Qui quidem egregii Vestri sensus omni laude dignissimi summo Nobis solatio, et consolationi fuerunt, inter maximas, quibus premimur, angustias et amaritudines. Nihil vero dubitamus, quin Vos in hac præsertim tanta impiorum hominum contra Catholicam Ecclesiam conspiratione velitis majore usque cura, studioque

ejusdem Ecclesiæ causam, jura, doctrinam ac libertatem strenue tueri ac defendere. Et quoniam probe nostis monstrosa opinionum portenta, ac diabolicas prorsus artes, insidias, et molitiones, quibus inimici homines omnium mentes, animosque corrumpere, et a religione catholica avellere conantur, iccirco certi sumus, Vos, Venerabiles Fratres, pro eximia Vestra religione et sacerdotali zelo, nihil unquam inexpertum esse relicturos, quo adversariorum insidias detegere, errores coarguere, impetus frangere, et fideles curæ Vestræ commissos ab venenatis pascuis arcere, ad salutaria propellere, eosque magis in dies enutrire verbis fidei, et per gratiarum charismata confirmare, et omnes miseros errantes ad veritatis, salutisque semitas revocare et Christo lucrifacere possitis. Pergite autem una cum Vestro Clero Populoque fideli ferventissimas Deo Optimo Maximo sine intermissione adhibere preces, ut exurgat et judicet causam suam, et omnipotenti sua virtute turbulentissimam hanc depellat tempestatem ex inferorum portis contra Ecclesiam suam sanctam excitatam, utque omnes Ecclesiæ, et Apostolicæ hujus Sedis inimicos humiliet, disperdat, illosque de perditionis via ad justitiæ, veritatis, salutisque tramitem reducat. Persuasissimum autem Vobis sit, Nos paratissimos esse ad ea omnia peragenda, quæ in majorem Vestram, ac Vestrarum Diœcesium utilitatem cedere posse noverimus.

Interim vero divitem in misericordia Deum orare et obsecrare non desistimus, ut uberrima quæque divinæ suæ gratiæ dona super Vos propitius semper effundat, quæ in dilectas quoque oves Vobis traditas copiose descendant. Atque horum auspicem, et præcipuæ Nostræ in Vos benevolentiæ pignus Apostolicam Benedictionem effuso cordis affectu Vobis ipsis, Venerabiles Fratres, cunctisque Clericis Laicisque fidelibus cujusque Vestrum vigilantiæ concreditis peramanter impertimus.

Datum Romæ, apud S. Petrum, die 16 Novembris anno 1863, Pontificatus Nostri anno decimoctavo.

PIUS PP. IX.

LITTERÆ

S. CONGNIS DE PROPAGANDA FIDE AD R. P. D. C. F. BAILLARGEON, EPUM TLOANUM, ADMREM AP. ARCHIDIŒCESIS QUEBECENSIS

Super approbatione Decretorum tertii Concilii Provincialis Quebecensis.

Illme et Rme Dne,

Novum S. hæc Congregatio argumentum habuit singularis sollicitudinis qua A. Tua aliique Episcopi Canadenses Religionis incrementum, et Ecclesiasticæ disciplinæ vigorem promovere student, in Actis et Decretis Synodi Tertiæ Prov. Quebecensis anno 1863 celebratæ. Quamobrem eadem S. C. singulis accurate perpensis, memoratam Synodum dignam

censuit, quæ a SSmo D. N. probaretur et confirmaretur, quod quidem a S. Sua benigne præstitum fuisse, ex adjecto Decreto comperies.

Etsi vero hoc Decretum absolutam præferat approbationem, silentio tamen prætereundum non est nonnulla sive in Actis, sive in Synodi Decretis occurrisse quæ aliquam observationem, vel etiam emendationem mereri S. Congregatio judicavit, quæque per me Tibi communicari voluit, pro certo habens Canadenses Epos et libenti animo illa esse excepturos, et juxta ea præscriptis in locis Synodi Decreta antequam promulgentur, esse reformaturos.

Acta imprimis quod attinet, duo potissimum in iis notata fuere, nimirum 1. in tota Quebecensi Provincia, si una excipiatur Diœcesis Marianopolitana, cujus Capitulum Primicerium suum ad Synodum deputavit, nullum aliud exstare Cathedrale Capitulum, etsi constet ejus regionis Epos, jam ab anno 1851, in prima Prov. Synodo congregatos facultatem erigendi Capitula enixis precibus a S. Sede impetrasse, et Pontificium Indultum hac in re obtinuisse per Literas Ap. in forma Brevis in sequenti anno datas die 16 Julii. 2. In Congregationibus privatis III, V et IX, nec non in generalibus II et IV, nec paucas, nec levis momenti quæstiones agitatas fuisse, ex. gr. *Quid intelligendum hisce temporibus per verbum Usura ? Qui considerandi sint usurarii, et quid*

agendum erga istos homines ? An præter casus reservatos Summo Pontifici, quorum mentio invenitur in antiquo Quebecensi Rituali, necesse sit admittere ut reservatos Summo Pontifici multos alios casus reservatos a Bullis in Cœna Domini, et cæteris ? An omnes Bullæ, et omnia Decreta a S. Sede emanantia vigeant in hac Provincia non tantum de jure, sed etiam de facto ? quin tamen de ejusmodi argumentis ullum editum fuerit Decretum in Sessionibus publicis. Jam vero S. C. a Te instrui cupit et de causis quæ Capitulorum erectionem in omnibus fere Quebecensis Provinciæ Diœcesibus hactenus prohibuerunt, et de exitu quem prædictæ quæstiones habuerunt. (1)

In Synodi Decretis, quæ S. C. animadvertenda existimavit, non nisi ad Decreta V, VI et IX referuntur.

Relate ad Decretum V, quod est *De Postulatione a S. Sede certæ methodi servandæ in commendandis sacerdotibus pro Episcopali dignitate*, et relate ad supplicem libellum de eadem re conceptum, S. C. declaravit pro nunc nihil esse innovandum, et interim ab A. Tua causas exponi voluit ob quas Concilii PP. novam methodum postulandam censuerunt pro commendandis candidatis ad vacantes Sedes Episcopales, posthabita methodo Provinciæ Quebecensi recenter

---

(1) Vide, ad calcem vol., Rmi Epi Tloan. responsionem.

indulta per literas circulares ejusdem S. Congnis diei 28 Martii 1863. (1)

In Decreto VI, EE. PP. judicarunt minus accurate dictum, quod legitur ad calcem capitis I, *Dogma itaque catholicum est Episcopos* JURE DIVINO *presbyteris superiores esse*, ac jusserunt ut isthæc propositio aliquantulum reformetur, adhibitis verbis, quibus in eodem Dogmate declarando usus est Benedictus XIV. *De Syn. Diœc. Lib. XIII, cap.* 1.

Attendentes tandem EE. Patres ad Decretum IX, ubi agitur *de modo providendi necessitatibus temporalibus Ecclesiarum, sacerdotumque sustentationi in Canada Superiori*, quanquam illud approbare non renuerint, sibi tamen in votis esse dixerunt, ut Episcopi in urgenda hujus Decreti observantia a nimia severitate abstineant, et quadam potius moderatione utantur.

Superest modo ut de quatuor petitionibus nomine Synodi SSmo Dno Nro factis breviter dicam. Duas ex istis, scilicet primam pro obtinenda facultate impertiendi extra Missam benedictionem nuptialem, et quartam qua nonnullæ indulgentiæ pro quibusdam piis Sodalitatibus postulabantur, Sanctitas Sua de consilio S. Congnis clementer excepit, prout Decreta hic adjuncta demonstrant. Quoad secundam petitionem, quæ facultatem respicit adhibendi in bap-

(1) Vide infra, p. 78, litteras de quibus Emus Cardinalis hic loquitur, quæ nonnisi peracto hoc tertio Concilio acceptæ sunt.

tismo adultorum formam pro puerorum baptismo in Rituali Romano præscriptam, memor S. Congtio hoc idem indultum semel et iterum jam a se denegatum fuisse Episcopis Canadensibus, cum illud et in prima et in secunda Provinciali Synodo postulassent, minime adduci potuit ad recedendum a decisis, cum nullas viderit a præsenti Concilio rationes allatas in favorem novarum precum. Tertiam denique petitionem, qua facultas desideratur adhibendi in reconciliatione hæreticorum brevem formulam, cujus usum S. Sedes fœderatis Americæ Septentrionalis provinciis concessisse dicitur, S. C. remittendam censuit ad supremam Inquisitionem, eo vel magis quod ex actis sui Tabularii nullum habere potuit indicium de ejusmodi brevi formula fœderatis Americæ Statibus olim concessa.

Hæc sunt quæ de tertio Provinciali Concilio Quebecensi Tibi a me erant significanda. Precor Deum ut te diu sospitem et incolumem servet.

Romæ ex Æd. S. C. de P. F. die 19 Aug. 1865.

Ampl. Tuæ uti Frater addictissimus,

Al. C. Barnabo, Præf.

H. Capalti, Secrius.

DECRETUM

S. CONGNIS DE PROPAGANDA FIDE

Pro Decretorum approbatione.

Cum vertente mense Maio anni 1863, RR. PP. DD. Franciscus Baillargeon Epus Tloanus Administrator Ap. Metropolitanæ Ecclesiæ Quebecensis, et reliqui Episcopi Canadenses tertiam Provincialem Synodum Quebecensem celebraverint, ejusque Decreta judicio et approbationi S. Sedis subjecerint, S. C. christiano nomini propagando præposita in Generalibus Comitiis habitis diebus 30 Januarii, et 22 Maii hujusce anni 1865, referente Emo ac Rmo Dno Cardinali Ludovico de Alteriis, post accuratum omnium quæ in Synodo gesta sunt examen, ejus sollicitudine pro Religionis incremento, et Ecclesiasticæ disciplinæ custodia plurimum commendata, illius Decreta censuit esse approbanda.

Hanc autem S. C. sententiam SSmo D. N. Pio Div. Provid. PP. IX ab R. P. D. Hannibale Capalti Secretario in audientia diei 28 ejusdem mensis relatam, Sanctitas Sua benigne confirmavit, ac Decreta, de quibus agitur, in tota Quebecensi Provincia promulgari, ac servari jussit.

Dat. Romæ ex Æd. dictæ S. C. de P. F. die 19 Aug. 1865.

Al. C. Barnabo, Præf.

L. S. H. Capalti, Secrius.

DECRETUM

S. CONGNIS DE PROPAGANDA FIDE

Pro concessione facultatis benedicendi nuptias extra Missam.

Cum in Generalibus Comitiis S. C. de Pnda Fide habitis die 30 Januarii 1865, referente Emo ac Rmo Card. Ludovico de Alteriis, actum fuerit de supplici libello ab RR. PP. DD. Francisco Baillargeon Epo Tloano Admre Archidiœcesis Quebecensis, et Episcopis Canadensibus in III Synodo Provinciali Quebecensi anno 1863 celebrata subscripto, quo SSmum D. N. precabantur ut ad vitanda varii generis incommoda, facultatem pro omnibus illius Provinciæ Diœcesibus concedere dignaretur, *impertiendi extra Missam benedictionem nuptialem solemnem iis sponsis, quibus eamdem jure communi licet intra Missam impertiri :* Eadem S. Congregatio censuit ac decrevit *Supplicandum SSmo pro gratia, accedente tamen rationabili causa.*

Hanc autem S. Congnis sententiam SSmo D. N. Pio Div. Provid. PP. IX relatam per R. P. D. Hannibalem Capalti S. Congnis Secretarium in audientia diei 5 Februarii 1865, Sanctitas Sua benigne approbavit, et gratiam prout supra benigne concessit.

Dat. Romæ ex Æd. S. C. de Pnda Fide die 19 Augusti 1865.

Al. C. Barnabo, Præf.

L. S. H. Capalti, Secrius.

DECRETUM

S. CONGNIS DE PROPAGANDA FIDE

Pro concessione quarumdam Indulgentiarum.

Cum in Generalibus Comitiis S. C. de Pnda Fide habitis die 30 Januarii 1865, referente Emo et Rmo Card. Ludovico de Alteriis, expositum fuerit RR. PP. DD. Franciscum Baillargeon Epum Tloanum Admrem Archidiœcesis Quebecensis et Epos Canadenses in III Synodo Prov. Quebecensi anno 1863 coadunatos per supplicem libellum Romam missum SSmum D. N. precatos fuisse ut concedere dignaretur — " Indulgentiam Plenariam quater in " anno lucrandam ad promovendas pias Sodalitates " seu Associationes quarum nomina sequuntur : " 1. Sodalitas dicta de S. Hieronymo Æmiliano, " 2. Pauperum Ancillulæ, 3. Sodalitas de S. Infantia, " 4. Beneficentiæ Societas. Insuper earumdem sodalitatum membris indulgentiam trecentorum dierum " quotiescumque alicui operi Societati proprio vacabunt, quotiesque convenient ad fines suæ respectivæ Societatis " — S. Congtio respondendum censuit : *Audito prius super indole piarum Societatum*

de quibus agitur R. P. D. Epo Marianopolitano nunc Romæ degente, quatenus nihil in contrarium obstet, affirmative.

De hac itaque re prædictus Epus requisitus opportunas non distulit exhibere notitias, quas cum S. Congtio in alio generali cœtu habito die 22 Maii 1865, eodem Emo ac Rmo Card. Ludovico de Alteriis referente, mature perpendisset, proposito tunc dubio : *An sit supplicandum SSmo pro concessione Indulgentiarum de quibus agitur*, respondit : *Affirmative.*

Hanc porro S. C. sententiam SSmo. D. N. Pio Div. Provid. PP. IX relatam per R. P. D. Hannibalem Capalti S. Congnis Secrium in audientia diei 28 Maii 1865, Sanctitas Sua benigne approbavit, petitasque Indulgentias prout sequitur largita est.

Omnibus itaque Confratribus et Consororibus memoratarum piarum Sodalitatum in Quebecensi Provincia canonice erectarum vere pœnitentibus, confessis, ac S. Communione refectis qui quamlibet Ecclesiam, seu Capellam publicam quatuor diebus per unumquemque Epum semel et in perpetuum relate ad Sodalitates sibi subjectas designatis, a primis vesperis usque ad occasum solis dierum hujusmodi singulis annis devote visitaverint, et ibi pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac S. Matris Ecclesiæ exaltatione pias ad Deum preces effuderint, quo die prædictorum id egerint, plenariam omnium peccatorum suorum

Indulgentiam et remissionem misericorditer in Dno concessit. Insuper omnibus prædictarum Sodalitatum Confratribus et Consororibus quoties alicui operi suæ Sodalitatis proprio vacaverint, nec non quoties juxta regulas suæ Sodalitatis in unum convenerint, dummodo contrito saltem corde orationem Dominicam, Salutationem Angelicam ac Trisagium devote recitaverint, tercentum dies de injunctis iis, seu alias quomodolibet debitis pœnitentiis in forma Ecclesiæ consueta relaxavit ; quas omnes et singulas Indulgentias, peccatorum remissiones, ac pœnitentiarum relaxationes etiam Animabus Christifidelium, quæ Deo in caritate conjunctæ ex hac luce migraverint, per modum suffragii applicari posse etiam in Dno concessit. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Dat. Romæ ex Æd. dictæ S. C. de P. F. die 19 Augusti 1865.

Al. C. BARNABO, Præf.

L. S. H. CAPALTI, Secrius.

LITTERÆ

S. CONGNIS DE PROPAGANDA FIDE AD R. P. D. C. F. BAILLARGEON, EPUM TLOANUM, ADMREM AP. ARCHIDIŒCESIS QUEBECENSIS

De Methodo servanda in electione Episcoporum Diœcesium Provinciæ Quebecensis.

Illme et Rme Dne,

Cum Te petente, S. Congregatio in Conventu

Generali habito die 2 Decembris 1862 decernendum censuerit ut praescriptiones etiam nuperrime sancitae circa methodum electionis Episcoporum in Statibus foederatis Americae, eaedem ad Dioeceses Quebecensis Provinciae extendantur; hanc autem sententiam SSmus D. N. in audientia diei 7 Decembris anni 1862 benigne approbaverit, mitto Tibi exemplar litterarum super iisdem decretis editarum, quae ad Episcopos foederatorum Statuum directae fuerunt.

Itaque memoratae litterae, quae ad A. Tuam et ad Suffraganeos pervenient normam praebebunt quoad ea quae efficienda erunt cum de novis Episcopis eligendis agi debeat. Supervacaneum puto animadvertere quod ea tantummodo non possunt in usum deduci, quae diversarum provinciarum existentiam supponunt. Haec siquidem locum habebunt cum plures provinciae in Canadensi regione esse coeperint. Quod non longe futurum spero, Deo benedicente sollicitudini Episcoporum per quos plantatio vineae Domini feliciter crevit, et uberiores in dies fructus pollicetur. Interea Deum precor ut Te diu sospitem et incolumem servet.

Romae ex Aed. S. C. de P. F. die 28 Martii 1863.

A. Tuae uti Frater addictissimus,

Al. C. Barnabo, Praef.
H. Capalti, Secrius.

METHODUS

IN ELECTIONE EPISCOPORUM DIŒCESIUM FŒDERATARUM AMERICÆ SEPTENTRIONALIS PROVINCIARUM SERVANDA.

Quum ad Catholicae Ecclesiae utilitatem atque ad animarum salutem promovendam nil magis conferre compertum sit, quam ut Dominico gregi sacrorum Antistites doctrina ac prudentia insignes praeficiantur, idcirco S. Sedes peculiare quovis tempore studium in negotio electionis Episcoporum adhibendum curavit. Quam utique in rem sapientissimae extant canonicae sanctiones, variae quidem pro varietate temporum ac regionum, at specialibus semper et temporum et locorum adjunctis accomodatae. Nil igitur mirum si pro foederatis Statibus Americae Borealis, ubi novae passim efformantur civitates novaeque proinde tractu temporis Dioeceses, ac Provinciae Ecclesiasticae instituuntur, Sacrum Consilium Christiano Nomini Propagando opportuna haud multis abhinc annis ediderit Decreta, quibus tales eligerentur pro vacantibus sedibus Episcopi, quales inibi catholicae Religionis status ejusque in dies progressus ac dilatatio postularent. Et sane laudatum S. Consilium die 18 Martii 1834, Decretum edidit *super methodo servanda in Episcoporum Dioecesium foederatarum Americae Sept. Provinciarum electione*, quod sic se habet.

" Cum ad Religionis incrementum in foederatis
" Americae Regionibus stabilius procurandum in
" primis conferat, ut Episcoporum Dioecesium ibi
" statutarum electionis gravissimum negotium rite
" sancteque absolvatur ; S. C. de Propaganda Fide
" valde opportunum esse ad hoc consequendum exi-
" stimans, ut certa methodus ubique in illis Dioecesi-
" bus servanda statuatur, qua fiat, ut Sedes Apostolica
" exploratam notitiam habere possit meritorum
" Sacerdotum pro quibus commendationes afferuntur,
" in Generali Conventu die 18 Martii anno 1834
" habito, et referente Emo et Rmo D. J. Antonio
" S. R. E. Cardinali Sala, censuit et decrevit in ea
" re esse servanda quae sequuntur.

" Cum aliqua Sedes Episcopalis vacaverit requi-
" rendum est Episcoporum omnium provinciae
" ecclesiasticae suffragium de Sacerdotibus singulis,
" qui Sedi Apostolicae commendandi esse videntur
" pro nova Episcopi electione. Quoniam vero id in
" Concilio Provinciali facillime et accurate fieri
" potest, si intra tres menses ab obitu Episcopi
" Concilium Provinciale habendum sit, expectanda
" erit Concilii celebratio, antequam ad commen-
" dandos Sacerdotes, qui Episcopatu digni censentur,
" ad S. Congregationem scribatur. In Concilio
" autem collatis inter se sententiis Episcopi statuant,
" quos Sacerdotes S. Sedi commendent vere idoneos,

" et de Ecclesia benemeritos qui Sedes vacantes " obtineant, vel Coadjutoris officium suscipiant " illius Episcopi qui auxilio Coadjutoris indigere " censeatur.

" Quod spectat vero ad casus quibus prout " superius statutum est, Concilii provincialis cele- " bratio non ita proxima sit, ne Sedes Episcopalis " aliqua diu vacet, primum hoc magnopere opportu- " num factu est, ut singuli Episcopi litteras " subscriptas, et sigillo munitas, duplici exemplo " apud se habeant, quibus contineantur nomina " trium saltem Sacerdotum, quos idoneos arbitrentur " ad Dioecesim regendam ; hae autem litterae ita " exterius obsignari debent, ut adveniente Episcopi " morte Vicario Generali tradendae esse intelligan- " tur : Vicarius vero Generalis alterum earum " litterarum exemplum ad Archiepiscopum, alterum " ad propinquiorem, vel ad seniorem e duobus " Episcopis propinquioribus deferendum curet. Eo " litterarum exemplo accepto, Episcopus propinquior " ad Archiepiscopum scribet suasque animadver- " siones adjiciet. Epistola Episcopi propinquioris " ad Archiepiscopum delata, vel si neglexerit is " scribere, rationabili elapso temporis spatio, Archie- " piscopus ad omnes Episcopos ne propinquiori " quidem excepto scribet, et nomina illa cum suis " animadversionibus communicabit, aliorum etiam " nominibus additis, si illi quos Episcopus designa-

" verat, Archiepiscopo idonei minime videantur.
" Post acceptas Archiepiscopi litteras omnes Episcopi
" ad S. C. sine mora scribent suas sententias, et
" suffragia de tribus illis, vel sex commendatis
" expposituri.

" Vacante vero Sede Metropolitana, litterae Ar-
" chiepiscopi demortui nomina trium Sacerdotum
" designantes a Vicario Generali ad Episcopum
" propinquiorem, et ad suffraganeum Episcopum
" seniorem mittendae sunt. Episcopus autem senior
" suffraganeus faciet ea omnia quae de Archiepiscopo
" superius statuta sunt, ubi agitur de Episcopi
" electione.

" Quod si apud Episcopum, vel Archiepiscopum
" demortuum litterae memoratae de trium Sacer-
" dotum designatione non reperiantur, Vicarius
" Generalis Episcopum propinquiorem vel seniorem
" ex duobus propinquioribus de ea re certiorem
" statim faciet, ut Episcopus propinquior tria desi-
" gnet Sacerdotum nomina in epistola ad Archiepi-
" scopum mittenda. Archiepiscopus ea accepta ad
" omnes Episcopos scribet, et ea omnia fient quae
" jam indicata sunt circa agendi rationem tenendam
" ubi litterae Episcopi, aut Archiepiscopi Sacerdotum
" nomina ante mortem designantis fuerint repertae.
" Si Episcopus propinquior ad Archiepiscopum
" scribere neglexerit, Archiepiscopus ipse tria nomina
" Sacerdotum Suffraganeis omnibus propinquiori non

" excepto, designabit. Si agatur de Archiepiscopi " electione senior Episcopus suffraganeus faciet " omnia, quae in Episcopi electione, ab Archiepiscopo " facienda esse decretum est.

" Quod pertinet ad electionem Coadjutorum, " excepto casu quo Sedes Apostolica alia ratione " agendum esse statuerit, Episcopus, qui Coadjutorem " petit, nomina trium Sacerdotum Archiepiscopo, et " Episcopis suffraganeis significabit, supplicem libel- " lum de ea re ad S. C. mittet, et Archiepiscopus " atque Episcopi S. Congregationi mentem suam de " Coadjutore eligendo communicabunt. Haec sunt " quae in commendandis Sedi Apostolicae Sacerdo- " tibus pro Foederatae Americae Episcoporum " electione S. C. servanda praescripsit. Ea vero " decernens notum omnibus esse voluit in litteris de " hac pertractantibus ad S. Sedem transmittendis " nihil inveniri debere, quod electionem, nomina- " tionem, postulationem innuat, sed proprie dictam " commendationem, ita ut etiam ex litterarum forma " pateat nullam in S. Sedem inferri obligationem " eligendi aliquem ex commendatis : salva enim " manere debet et illaesa Sedis Apostolicae libertas " in eligendis Episcopis, commendationes vero " lumen tantum, et cognitionem S. Congregationi, " non autem obligationem afferent."

Datum Romae ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide die 14 Junii 1834.

Huic autem Decreto Emi ac Rmi Patres S. hujus Congregationis in conventu generali habito die 10 Augusti 1850, et aliud addendum censuerunt sequentis tenoris.

" Sacra Congregatio de Propaganda Fide die 14 " Junii anno 1834 Decretum edidit, quod incipit : " *Cum ad religionis incrementum*, inscribitur vero : " *De methodo servanda in Episcoporum Dioecesium* " *foederatarum Americae Septentrionalis provinciarum* " *electione.* Cum vero deinde Deo favente dioecesium " numero per illam regionem aucto, Ecclesias quae " antea uni Metropolitae suberant, inter plures " partiri necesse fuerit ; aliquid supradicto decreto, " seu instructioni addendum visum est, ut commen- " datio Sacerdotum pro vacantibus Ecclesiis ea " ratione fiat, quae cum nova illarum partitione, ac " Provinciarum statu cohaereat. Proinde S. C. in " Generali Conventu die 10 mensis Junii anni hujus " habito, referente infrascripto ejusdem Praefecto, " omnibus mature perpensis, ratione quoque voti " habita ea de re ab Episcopis exhibiti ex Concilio " VII Baltimorensi ; decrevit ut in posterum servatis " quoad reliqua iis quae in supradicto Decreto " continentur, Archiepiscopus provinciae ad quam " pertinet Ecclesia de novo Pastore providenda, " commendationem Sacerdotum qui proponuntur ad " ceteros Archiepiscopos transmittat qui S. Sedi

" suam sententiam de Sacerdotibus sic commendatis
" aperiant."

Datum etc.

Mense tamen Augusti anni 1856 idem Sacrum Consilium Provinciis Ecclesiasticis Baltimorensi, S. Ludovici, Neo-Aurelianensi ac Cincinnatensi indulsit ut de commendandis candidatis pro sedibus vacantibus agatur in coetibus Episcoporum comprovincialium, addita tantum obligatione scribendi ad Metropolitanum vel Episcopum non comprovincialem quum res sit de candidatis a Provincia extraneis. In Comitiis vero generalibus diei 7 Augusti 1859 et illud decretum fuit, ut cum novus Archiepiscopus vel Archiepiscopi coadjutor eligendus sit, omnes circa ejusmodi electionem foederatorum Statuum Metropolitani consulantur.

Porro etsi ejusmodi normas opportunissimas esse ac religiose ab Episcopis foederatorum Statuum in praxim deductas fuisse constaret, nihilominus cum hinc adjuncta Sept. Americae graviora quotidie efficerentur, sedulioremque Pastorum Ecclesiae vigilantiam exquirerent, inde vero quae humana sunt mutari semper in melius valeant ac perfici ulterius, propterea Emi ac Rmi Patres S. Congregationis de Prop. Fide et alia quaedam supradictis Decretis addi opportune posse censuerunt, ex quibus sacerdotum ad Episcopatum in iis regionibus promotiones, quantum humana fragilitas patitur,

omni prorsus exceptione majores ac sub quolibet respectu optimae obtineantur.

Quamobrem factum est ut Sacra haec Congregatio datis sub die 25 Maii anni 1854 litteris ad omnes foederatorum Statuum Archiepiscopos, ab eisdem petierit, ut quaecumque in sua sententia prodesse possent ad perficiendam hactenus vigentem in America Sept. rationem eligendi sacrorum Antistites, ea diligenter atque ingenue patefacerent.

Quandoquidem vero omnes ad unum memorati Archiepiscopi, prout singulis in Domino visum fuerat, responderint, Emi ac Rmi Patres praelaudatae S. Congregationis in generalibus Comitiis habitis die 21 Jan. hujus anni diligens responsionum examen instituerunt, pluraque in eis sapienter dicta atque ad intentum finem non parum utilia invenerunt. Quibus omnibus mature perpensis, censuerunt quidem haud recedendum esse a Decretis supra relatis dierum 14 Junii 1834, nec non 10 Aug. 1850 ac posterioribus declarationibus, quibus vigens per Americam electionum systema innititur; verum illis quae sequuntur adjicienda putarunt, atque ab omnibus ad quos spectat S. Sedi proponere viros ecclesiasticos pro vacantibus Dioecesibus foederatorum Statuum, stricte servanda mandarunt.

1. Omnes ac singuli foederatorum Statuum Antistites tertio quoque anno tum Metropolitano Provinciae suae, tum S. Congregationi de Propaganda

Fide nomina sacerdotum exhibebunt, quos dignos atque idoneos ad munus episcopale obeundum existimaverint. Id vero secretissime praestabunt, ne forte cujuspiam ambitio excitetur.

2. In notulis ejusmodi conficiendis maxima pro viribus utentur cura, ut de qualitatibus eorum qui commendantur, certiores fiant.

3. Quum aliqua Sedes vacaverit sive Episcopalis sive Metropolitana, Antistites omnes ad quos pertinebit summo Pontifici commendare viros ecclesiasticos, ut eorum unus vacanti Ecclesiae praeponatur, in Synodum aut in specialem coetum convenient, ut proponendorum qualitates discutiant ad tramitem Quaestionum quae hanc in rem typis impressae praesentibus litteris apponuntur.

4. Antequam vero praedictus conventus convocetur, ad Archiepiscopum vel seniorem Provinciae Episcopum eorum nomina transmittentur, quos singuli Antistites commendandos esse putaverint.

5. Qualitates Candidatorum publice in coetu Episcoporum discutientur, praesidente Archiepiscopo vel seniore Provinciae Antistite : suffragia vero secreto in urnam immittentur.

6. Acta denique conventus ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide ab Archiepiscopo vel Episcopo Provinciae seniore deferentur.

Haec Tibi per me significanda erant ex mente S. Congregationis, quorum executio Archiepiscopis

pro sua respective Provincia peculiariter commendatur. Verum cum a Praesulum electione maxime pendeat animarum salus, cumque propterea quicumque in illa quomodolibet partem habent Supremo Pastorum Principi Christo Jesu districtam sint rationem reddituri, spero equidem fore, ut omnia ac singula quae in re tanti momenti ab Apostolica Sede Septentrionalis Americae Episcopis injunguntur, eadem in Domino ad amussim servare studeas. Deum vero precor ut Te diutissime sospitet.

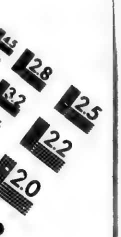
Datum Romae ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide die 21 Januarii 1861.

NOTIONES AC QUÆSTIONES

Circa qualitates quæ necessariæ sunt in promovendis ad Episcopale munus ac dignitatem.

1. Nomen, cognomen, aetas, patria candidati.
2. Cujus Dioecesis sit ac Provinciae Ecclesiasticae?
3. Ubinam studiis theologicis vacaverit: et quo profectu?
4. An gradus assecutus fuerit, et quos?
5. An Professor exstiterit, et cujus facultatis?
6. An et ubi missiones sacras obiverit, et quam in eis experientiam obtinuerit?
7. Quot linguas calleat, et quas?
8. Quibus officiis sit perfunctus, et quo successu?
9. Quam prudentiam exhibuerit in deliberationibus, et agendi ratione?

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

2.8
2.5
3.2
2.2
2.0

1.0

10. An sit corpore sanus; frugi, patiens, atque in administratione rerum temporalium versatus?
11. Utrum sit propositi tenax, an ingenio mutabili?
12. Num gaudeat fama honestatis, et an fuerit unquam in eo quid contra mores?
13. An in exercendis sacerdotalibus muniis sit attentus, compositus cum aedificatione, rubricarum studiosus observator?
14. An habitu, gestu, incessu, sermone aliisque omnibus gravitatem ac religionem praeseferat?

EPISTOLA PATRUM CONCILII

EMINENTISSIMO CARD. X. RIARIO SFORZA ARCHIEPISCOPO NEAPOLITANO, CŒTERISQUE EMIS ITALIÆ EPISCOPIS IN EXILIO GEMENTIBUS.

Nos totius Regionis Canadensis Episcopi, de rebus Vestris certiores facti, antequam de Concilio Provinciali, cui per aliquot dies adfuimus, revertamur, amori quo afficimur erga Eminentiam Vestram facere satis nequimus, nisi aliquo modo Vobis patefaciamus.

Nos equidem, qui bonis pacis fruimur, longo licet intervallo dissiti, charitate autem Vobis proximi, mala quæ patimini nobiscum revolventes, dum scelera nequissimorum hominum, Ecclesiæ hostium

detestemur, Vestram tamen in malis tolerandis fortitudinem invictamque constantiam satis mirari non possumus: Deoque Optimo Maximo gratias agimus quod Vos tantis suis donis cumulavit.

De Patria Vestra cujus provectum anhelatis exules, a grege Vestro, erga quem patris optimi pastorisque vigilantissimi munere perfuncti estis, violenter avulsi, de periculis quibus præ Vestro exilio versantur oves vigilantiæ Vestræ traditæ, tristes mœrentesque longe ab eis errare coacti estis: ut cœtera prætereamus quae, his temporibus, corda Vestra mœstitia replent et opprimunt; nihilominus tanta in Deum fiducia tantoque mentis robore fertis omnia, ut toti mundo effulgeatis tanquam exemplar virorum bona certamina certantium.

Macte animo sitis, Eminentissime et Illustrissime Domine, adest enim piissimus Deus, qui Vos tantis de malis suo tempore eripiet et benemerita Vestra præmiis amplissimis coronabit.

Sed quoniam alii sunt dilectissimi Fratres qui in eadem agonia certantes pro conscientia dira patiuntur, eos per Vos, Illustrissime athleta, qui inter commilitones Vestros sociosque dolorum præstatis tanquam dux et coryphæus, certiorari deoptamus, nos erga illos eodem amoris affectu agi atque repleri.

De cœtero benignissimum Deum rogamus ut tantis rerum perturbationibus quam citissime finem imponat, Vosque dilectorum filiorum diu desiderato

amplexui restituat, atque in Patriam reduces eodem quo olim solebatis zelo gregem Vestrum pascere permittat, et Vosmetipsos diu incolumes sospitesque custodiat pro bono Vestræ Ecclesiæ, cujus præcipuum nostris temporibus estis decus et ornamentum; omnia bona faustaque Vobis, omnibusque aliis Episcopis pro fide patientibus, deprecantes, Vestræ Eminentiæ cœterorumque Episcoporum, uti Fratres obsequentissimi.

Quebeci ex ædibus Archiepiscopi, die vigesima prima mensis Maii, anno millesimo octingentesimo sexagesimo tertio.

† C. F. Epus Tloanensis, Admtor. Archid. Quebecensis.
† Ig. Epus Marianopolitanensis.
† Jos. Eugenius Epus Ottawiensis.
† Alex. Epus Sti Bonifacii.
† Jos. Epus Sti Hyacinthi.
† Joannes Epus Hamiltonensis.
† Thos. Epus Trifluvianensis.
† Petrus Adolphus Epus Sandovicensis.
† E. J. Epus Kingstoniensis.
† Joannes Joseph Epus Torontinus.

RESPONSIO CARDINALIS

ILLMIS AC RMIS DOMINIS EPISCOPIS CANADENSIBUS, QUI POSTREMÆ SYNODO PROVINCIALI QUEBECENSI INTERFUERUNT, SALUTEM PLURIMAM IN DOMINO.

Cum multa sint, Illmi ac Rmi Domini, quibus infinita Bonitas Dei nostri exilium nostrum identidem consolatur, tum non minimum existimo Divinæ misericordiæ beneficium litteras amoris plenas, quæ nuper a Vobis missæ sunt ad me, et ceteros Italiæ Episcopos in exilio degentes. Ego equidem non semel eas cum magna animi mei voluptate perlegi, et ad alios Collegas meos mittendas curavi, qui certe non minorem inde animi consolationem perceperunt. Immo etiam ipsius Sanctissimi Domini Nostri Pii oculis subjeci: Isque sententiis Vestris mirifice delectatus est, et Vos, et Vestræ charitatis studium amplissimis verbis collaudavit.

Quid autem ego, tum nomine meo, tum ceterorum Italiæ Episcoporum respondebo Vobis, Illmi ac Rmi Domini? Primum quidem Vobis, pro merito in nos Vestro, gratias habeo quam maximas. Quid enim dulcius nobis, quid exoptatius in hac temporum nostrorum calamitate accidere potuisset, quam charitatis, et benevolentiæ Vestræ officium? Quod eo magis nos commovet, quo majori locorum

intervallo a Vobis separamur. Etenim et nostris doloribus condoletis, et de nostra viduitate, in hac violenta distractione ab ecclesiis nostris afflictamini: patientiam autem nostram, si quos labores pro causa Ecclesiæ toleramus, vehementer probatis. Quibus profecto charitatis Vestræ argumentis non mediocris alacritas additur nobis, tum quia ægritudo nostra minui quodammodo videtur communicatione amoris Vestri, tum maximopere quia causa nostra, suffragiis Vestris sustentata, majorem quamdam dignitatem nanciscitur. Atque adeo, licet magnum sit promeritum in nos Vestrum, majus est quod in ipsam causam redundat.

Quid enim est cur Deus providentissimus, auctor ipse et gubernator Ecclesiæ, hanc diram tempestatem concitari in ipsam permittit, nisi ut, adversario impetu exagitata et concussa, consistat magis et confirmetur? Quod quidem contingere non modo catholici homines gaudentes vident, sed et ipsi dissidentes licet inviti confitentur. Nam quo magis filii perditionis vires intentant, ut mysticum hoc Christi Corpus distrahant, et ejus membra alia alio divellant, eo magis hæc connectuntur, ut in illam mirificam unitatem perfectius coalescant, quam toti Corpori Christus Dominus præstituit. Quando enim extitit Episcoporum toto orbe dispersorum cum Romano Pontifice consensio tanta, quanta hisce annis manifestata est, cum inimicorum conatus, turbis

excitandis, et terroribus disseminandis, id præcipue studebant, ut ceteros Pastores a primo Pastore disgregarent? Et simile quiddam unitatis miraculum dicenda est connexio isthæc, qua omnes non modo cum capite nostro, sed et Vobiscum invicem continemur, quotquot positi sumus a Spiritu Sancto Episcopi, regere Ecclesiam Dei.

Vos autem, Illmi ac Rmi Domini, hanc ipsam unitatem testimonio quodam splendidiori, litteris Vestris demonstratis. Qui enim ignoti homines, tanta locorum diversitate separati, nullo humano usu Vobiscum conjuncti, commovere Vos adeo calamitate nostra poteramus, nisi quoddam commune vinculum intercederet, quod ipsos spiritus devinciret, nec devinciret modo, sed in unam quodammodo animam conflaret? Sic enim dolores nostros sentitis, ceu si essent Vestri, sic causam nostram suscipitis, ceu si pro Vestra laboraretis.

Quapropter dolemus quidem pro Ecclesiæ angustiis, dolemus maxime quod in hoc impio bello non minima pusillorum multitudo ab instituta salutis via exturbetur, neque tamen nos, aut periculis vigilantia occurrere, aut ruinis opportuno subsidio mederi possimus. Verum, quod nos spectat, si quidquam passi sumus, et patimur, sive hominum injurias, sive bonorum direptiones, sive exilium a patria, id omne Divinæ gratiæ præsidio libenter toleramus, ut pateat in nobis virtus Christi, et in

diem luculentissimi triumphi sui festinet Ecclesia. Quam quidem diem, Illmi ac Rmi Domini, pro eo amore Ecclesiam quo ipsam diligitis, postulationibus Vestris a Domino sollicitate : nobis autem, pro Vestra fraterna charitate, virtutum copiam quæ nostro divino muneri, hisce præsertim difficillimis temporibus, pares nos faciant, ab omnium bonorum datore Deo ac Divina Matre Immaculata Vestris orationibus adprecamini.

Romæ, nonis Julii anno 1863.

Illmorum ac Rmorum Dominorum
Episcoporum Canadensium

Servus in Christo,

X. Card. Riario Sforza,
Archiepiscopus Neapolitanus.

APPENDIX

ALLOCUTIO SS. D. N. PII PAPAE IX

IN CONSISTORIO 9 DECEMBRIS 1854 HABITA

Venerabiles Fratres,

Singulari quadam perfusi laetitia exultamus in Domino, Venerabiles Fratres, cum Vos hodierno die lateri Nostro frequentes adstare videamus, quos Nostrum gaudium et coronam jure possumus nuncupare. Vos enim pars estis eorum, quibuscum communicamus labores et curas in pascendo humilitati Nostrae concredito dominico grege universo, in tutandis juribus catholicae religionis, eique novis adjungendis sectatoribus, qui justitiae et veritatis Deum in sinceritate fide colant, et venerentur. Itaque quod olim Christus Dominus dixit Apostolorum Principi "tu aliquando conversus confirma fratres tuos" id ipsum Nobis, qui in ejus locum licet immerentes divina benignitate suffecti sumus, hac oblata opportunitate praestandum videtur, ut Vobis nimirum, Venerabiles Fratres, verba faciamus, non ut Vos aut commoneamus officii, aut languentes excitemus, quos inflammatos studio novimus divini Nominis gloriae propagandae, sed ut tamquam voce ipsa Beatissimi Petri, qui vivit, vivetque in Successoribus suis recreati, atque erecti novo veluti robore muniamini ad quaerendam commissarum ovium salutem, ad Ecclesiae causam in tanta asperitate temporum animose ac fortiter sustinendam.

Neque vero deliberandum fuit, cujus potissimum adhibeamus patrocinium apud caelestem patrem luminum, ut eo adjuvante alloqui Vos fructuose possimus ; siquidem cum ea de causa apud Nos conveneritis, ut conspirantibus animis studia, curasque conferremus amplificando honori augustae Genitricis Dei Mariae, Sanctissimam ipsam Virginem Sapientiae Sedem ab Ecclesia nuncupatam iteratis precibus obsecravimus, ut impetrare Nobis radium velit sapientiae caelestis, qua collustrati ea Vobis loquamur, quae et incolumitati et prosperita. Ecclesiae Dei maximopere sint profutura. Jam vero ex hac tamquam arce religionis intuentibus Nobis errorum monstra, quae per catholicum orbem hac difficillima aetate grassantur, nihil opportunius visum est quam illa Vobis indicare, ut ad eadem debellanda vires exeratis vestras, Venerabiles Fratres, qui custodes praepositi estis, et speculatores domui Israel.

Existere etiam nunc dolendum est imp.um incredulorum genus, qui omnem si fieri posset exterminatum vellent religionis cultum, eisque adnumerandi imprimis sunt clandestinarum societatum gregales, qui nefario inter se foedere conjuncti nullas non adhibent artes, ut quibusque violatis juribus rem et sacram et publicam perturbent, evertant ; in quos profecto verba illa cadunt divini Reparatoris " vos ex patre diabolo estis, et opera patris vestri vultis facere. " Hos si excipiamus, fatendum est praesentis aetatis homines generatim abhorrere ab incredulorum pravitate, et inclinationem quamdam animorum ostendere erga religionem et fidem. Sive enim facinorum ob atrocitatem, quae superiori praesertim saeculo perpetrata incredulis tribuenda sunt, quaeque animus meminisse reformidat, sive ob metum seditionum ac tumultuum, qui miserandum in modum convellunt, affligtant nationes et regna, sive denique divini Spiritus opera, qui spirat ubi vult, imminutum esse patet perditorum numerum, qui incredulitate se jactent et glorientur ; contra vero commendari audimus interdum vitae ac morum honestatem, excitatumque praeterea novimus in animis

hominum admirationis sensum catholicam erga religionem, quae quidem in omnium incurrit oculos tamquam lux solis.

Non exiguum hoc est bonum, Venerabiles Fratres, et quidam quasi ad veritatem progressus, sed tamen multa adhuc sunt, quae a veritate plane assequenda absterrent homines et remorantur.

Sunt enimvero plerique, qui rebus publicis tractandis praepositi fautores se religionis, et adsertores dicant, illam laudibus attollant, humanaeque societati quam maxime accommodatam atque utilem praedicent; nihilominus ejus moderari disciplinam volunt, sacros ministros regere, sacrorum procurationem attingere, uno verbo civilis intra status limites coercere nituntur Ecclesiam, eique dominari, quae tamen sui juris est, divinoque consilio nullius imperii terminis contineri debet, sed ad ultimas terras propagari, omnesque complecti gentes et nationes, ut sempiternae illis beatitatis iter designet expediat. Et proh dolor! Dum haec loquimur, Venerabiles Fratres, in Subalpina ditione proposita lex est, qua regularia et ecclesiastica instituta de medio tolluntur, et Ecclesiae jura plane conculcantur, atque, si fieri potest, delentur. Sed tamen de re tam gravi hoc ipso in loco alias agemus. Utinam vero qui libertati obsistunt catholicae religionis agnoscant aliquando quantopere publicae rei bono ipsa conducat, quae sua cuique civium observanda proponit, et inculcat officia ex caelesti quam accepit doctrina; utinam persuadere sibi tandem velint quod olim Zenoni imperatori scribebat Sanctus Felix Praecessor Noster "nihil esse utilius Principibus, quam "sinere Ecclesiam uti legibus suis, hoc enim illis esse salutare, "ut cum de causis Dei agitur, regiam voluntatem Sacerdotibus "Christi studeant subdere, non praeferre."

Sunt praeterea, Venerabiles Fratres, viri quidam eruditione praestantes qui religionem munus esse fatentur longe praestantissimum a Deo hominibus datum, humanam nihilominus rationem tanto habent in pretio, tantopere extollunt, ut vel ipsi religioni aequiparandam stultissime putent. Hinc ex vana ipsorum opinione theologicae disciplinae perinde ac

philosophicae tractandae sunt ; cum tamen illae fidei dogmatibus innitantur, quibus nihil firmius, nihil stabilius, istae vero humana explicentur atque illustrentur ratione, qua nihil incertius, utpote quae varia est pro ingeniorum varietate, innumerisque fallaciis et praestigiis obnoxia. Ita quidem rejecta Ecclesiæ auctoritate difficillimis quibusque, reconditisque quaestionibus latissimus patuit campus, ratioque humana infirmis suis confisa viribus licentius excurrens turpissimos in errores lapsa est, quos hic referre nec vacat nec lubet, quippe Vobis probe cognitos atque exploratos, quique in religionis et civilis rei detrimentum, illudque maximum redundarunt. Quamobrem istis hominibus, qui plus aequo vires efferunt humanae rationis ostendere oportet, plane id esse contrarium verissimae illi sententiae Doctoris gentium " si quis putet se aliquid esse, cum nihil sit, ipse se seducit." Demonstrandum illis est quantae sit arrogantiae pervestigare mysteria, quae revelare nobis dignatus est clementissimus Deus, eademque assequi, complectique audere humanae mentis imbecillitate et angustiis, cum longissime ea vires excedant nostri intellectus, qui ex Apostoli ejusdem dicto captivandus est in obsequium fidei.

Atque hujusmodi humanae rationis sectatores, seu cultores potius, qui eam sibi certam veluti magistram proponunt, ejusque ductu fausta sibi omnia pollicentur, obliti certe sunt quam grave et acerbum ex culpa primi parentis inflictum sit vulnus humanae naturae, quippe quod et obfusae tenebrae menti, et prona effecta ad malum voluntas. Hinc celeberrimi ex antiquissima aetate philosophi quamvis multa praeclare scripserint, doctrinas tamen suas gravissimis erroribus contaminarunt ; hinc assiduum illud certamen quod in nobis experimur, de quo loquitur Apostolus " sentio in membris meis legem repugnantem legi mentis meae." Nunc quando ex originis labe in universos Adami posteros propagata extenuatum esse constet rationis lumen, et ex pristino justitiae atque innocentiae statu miserrime deciderit humanum genus, ecquis satis esse rationem ducat ad assequendam veritatem ? ecquis

in tantis periculis, atque in tanta virium infirmitate ne labatur et corruat necessaria sibi neget ad salutem religionis divinae, et gratiae caelestis auxilia? quae quidem auxilia benignissime iis largitur Deus, qui humili prece eadem flagitent, cum scriptum sit "Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam." Idcirco conversus olim ad Patrem Christus Dominus altissima veritatum arcana patefacta haud esse affirmavit prudentibus et sapientibus hujus saeculi, qui ingenio doctrinaque sua superbiunt, et praestare negant obsequium fidei, sed vero humilibus ac simplicibus hominibus, qui fidei divinae oraculo nituntur et conquiescunt. Salutare hoc documentum eorum animis inculcetis oportet, qui humanae rationis vim usque adeo exaggerant, illius ut ope mysteria ipsa scrutari audeant atque explicare, quo nihil ineptius, nihil insanius. Revocare illos contendite a tanta mentis perversitate exponentes nimirum nihil esse praestabilius a providentia Dei concessum hominibus, quam fidei divinae auctoritatem, hanc nobis esse quasi facem in tenebris, hanc ducem quam sequamur ad vitam, hanc necessariam prorsus esse ad salutem, utpote quod "sine fide impossibile est placere Deo, et qui non crediderit condemnabitur."

Errorem alterum nec minus exitiosum aliquas catholici orbis partes occupasse non sine moerore novimus, animisque insedisse plerumque catholicorum, qui bene sperandum de aeterna illorum omnium salute putant, qui in vera Christi Ecclesia nequaquam versantur. Idcirco percontari saepenumero solent, quaenam futura post obitum sit eorum sors, et conditio, qui catholicae fidei minime addicti sunt, vanissimisque adductis rationibus responsum praestolentur, quod pravae huic sententiae suffragetur. Absit, Venerabiles Fratres, ut misericordiae divinae, quae infinita est, terminos audeamus apponere; absit ut perscrutari velimus arcana consilia et judicia Dei, quae sunt abyssus multa, nec humana queunt cogitatione penetrari. Quod vero Apostolici Nostri muneris est, Episcopalem vestram et sollicitudinem et vigilantiam excitatam volumus, ut quantum potestis contendere, opinionem

illam impiam aeque ac funestam ab hominum mente propulsetis, nimirum quavis in religione reperiri posse aeternae salutis viam. Ea qua praestatis solertia ac doctrina demonstretis commissis curae vestrae populis miserationi ac justitiae divinae dogmata catholicae fidei neutiquam adversari. Tenendum quippe ex fide est extra Apostolicam Romanam Ecclesiam salvum fieri neminem posse, hanc esse unicam salutis arcam, hanc qui non fuerit ingressus, diluvio periturum ; sed tamen pro certo pariter habendum est, qui verae religionis ignorantia laborent, si ea sit invincibilis, nulla ipsos obstringi hujusce rei culpa ante oculos Domini. Nunc vero quis tantum sibi arroget, ut hujusmodi ignorantiae designare limites queat juxta populorum, regionum, ingeniorum, aliarumque rerum tam multarum rationem et varietatem? Enimvero cum soluti corporeis hisce vinculis videbimus Deum sicuti est, intelligemus profecto quam arcto pulchroque nexu miseratio ac justitia divina copulentur ; quamdiu vero in terris versamur mortali hac gravati mole quae hebetat animam, firmissime teneamus ex catholica doctrina unum Deum esse, unam fidem, unum baptisma ; ulterius inquirendo progredi nefas est. Ceterum prout charitatis ratio postulat assiduas fundamus preces, ut omnes quaquaversus gentes ad Christum convertantur, communique hominum saluti pro viribus inserviamus, neque enim abbreviata est manus Domini, gratiaeque caelestis dona nequaquam illis defutura sunt, qui hac luce recreari sincero animo velint et postulent. Hujusmodi veritates defigendae altissime sunt fidelium mentibus ne falsis corrumpi queant doctrinis eo spectantibus ut religionis foveant indifferentiam, quam ad exitium animarum serpere latius videmus ac roborari.

Praecipuos contra errores hactenus expositos, quibus maxime hoc tempore oppugnatur Ecclesia, vestram opponite, Venerabiles Fratres, et virtutem et constantiam, ad eosque profligandos, planeque delendos, habeatis Ecclesiasticos viros necesse est laboris socios et adjutores. Immortaliter quidem gaudemus catholicum Clerum nihil praetermittere, nihil

molestiarum defugere, ut officio suo ac muneri cumulate satisfaciat; atque adeo non asperitate et longitudine itineris, non ullo incommodorum metu retardari quominus regiones pertingat terrarum marisque tractu disjunctissimas, ut efferatas ibi gentes ad humanitatem, et christianae legis disciplinam salubriter instituat; gaudemus pariter Clerum ipsum in teterrimae luis calamitate, quae tot oppida, tot frequentissimas urbes funestavit adeo alacriter obivisse quaelibet charitatis officia, ut vitam profundere ad salutem proximorum pulchrum sibi ac decorum existimaverit. Quo sane argumento magis constabit, catholica in Ecclesia, quae unice vera est, inextinctum ardere pulcherrimum charitatis ignem, quem Christus venit mittere in terram ut accendatur. Vidimus enim religiosas mulieres in adjutandis aegris cum Clero certasse, neque mortis adspectu fuisse deterritas, quam pleraeque constantissime oppetiverunt: cujus inusitatae fortitudinis exemplo illi ipsi obstupefacti admiratione sunt, qui a catholica fide dissentiunt.

Est hoc Nobis jure laetandum, Venerabiles Fratres, verumtamen illud ad animi Nostri curam grave et acerbum, quibusdam in locis non deesse ex Clero aliquos, qui non semet exhibeant in omnibus ut ministros Christi, et dispensatores mysteriorum Dei. Hinc deest christiano populo divini verbi pabulum, unde nutriatur ad vitam, hinc infrequens sacramentorum usus quibus tanta vis inest ad Dei gratiam vel conciliandam vel retinendam. Monendi hi quidem sunt, Venerabiles Fratres, ac vehementius excitandi, ut sacri ministerii partes recte ac fideliter explendas curent; docendi sunt quam gravi se culpa obstringant, qui messis multa cum sit laborare detrectent in agro Domini. Hortandi sunt, ut quanta sit divinae hostiae virtus ad propitiandum Deum, et flagitiorum poenas avertendas frequenter explicent fidelibus, ut iidem salutari Missae sacrificio religiose adesse, uberesque ex illo fructus percipere studeant. Sane quidem promptiores alicubi fideles essent ad pietatis actus exercendos, si vehementiora haberent a Clero et incitamenta et praesidia. Videtis

hinc, Venerabiles Fratres, ad comparandos idoneos ministros Christi quanta sit Seminariorum necessitas et opportunitas; in quibus moderandis non civilis potestatis, sed Episcoporum dumtaxat versari debet cura et industria. Collectos ibi juvenes in spem religionis succrescentes ad pietatem doctrinamque sedulo informetis, ut duplici quasi instructi gladio boni olim milites esse queant ad praelianda praelia Domini. Tum in theologicis, tum vero in philosophicis etiam disciplinis probatae fidei scriptores eisdem proponatis, ne qua imbuantur opinione catholicae doctrinae minus consentanea.

Ita quidem Ecclesiae bono et incremento consultum per Vos erit, Venerabiles Fratres. Quo vero susceptae pro Ecclesia curae secundissimos habeant exitus summa extet concordia opus est consensusque animorum, longeque dissidia quaelibet prohibeantur, quae solvunt charitatis vinculum, quaeque fovere solet vaferrimus nostri generis inimicus utpote sibi ad nocendum opportunissima. Repetendum memoria est veteres illos catholicae fidei propugnatores de pertinacissimis haeresibus retulisse victoriam, quum scillicet una secum, et cum Apostolica Sede tamquam cum duce suo conjuncti milites firmo erectoque in certamen descendissent.

Haec sunt, quae significanda Vobis duximus, Venerabiles Fratres, in hac cura et sollicitudine satis Apostolico ministerio faciendi, quod divina clementia et bonitate impositum est infirmitati Nostrae. Erigimur primum, ac recreamur spe caelestis auxilii, deinde ab explorato vestro religionis ac pietatis studio non mediocre Nobis pollicemur in tantis rerum difficultatibus adjumentum. Aderit Ecclesiae suae Deus, aderit communibus votis Nostris, aderit praesertim si oratrix pro nobis accedat Virgo Sanctissima Dei parens Maria, cujus immunitatem ab originalis noxae macula Vobis magno cum Nostro gaudio adstantibus et plaudentibus divino adjuvante Spiritu pronunciavimus. Eximium sane privilegium, quod Dei Matrem plane decebat, in communi nostri generis exitio sospitem atque incolumen evasisse. Atque hujus privilegii amplitudo plurimum quidem valitura est ad eos refellendos,

qui deteriorem factam esse inficiantur ex primaeva culpa hominum naturam, viresque amplificant rationis ad negandum vel minuendum revelatae religionis beneficium. Faxit tandem Virgo Beatissima, quae interemit ac perdidit universas haereses, ut hic etiam evellatur stirpitus, ac deleatur rationalismi error perniciosissimus, qui hac miserrima aetate non civilem modo societatem, sed vero etiam tantopere affligit et vexat Ecclesiam.

Reliquum nunc est, Venerabiles Fratres, ut quanto animi Nostri solatio summa Vos alacritate ex dissitis etiam terris properasse conspeximus ad Apostolicam hanc Sedem propugnaculum fidei, magistram veritatis, catholicae unitatis firmamentum, tanto perinde amoris studio antequam sedes repetatis vestras omnia Vobis precemur fausta felicia ac salutaria. Arbiter ille omnium rerum et bonorum auctor Deus det Vobis spiritum sapientiae et intellectus, ut prohibeatis ab ovium pernicie ubique latentes insidias, ac quidquid ad commoditatem vestrarum Ecclesiarum vel suscepistis jam, vel eritis suscepturi, id praepotenti numine suo bonus propitiusque confirmet; permissis autem vestrae curae fidelibus det illam mentem, ut abstrahere se nunquam velint a pastoris latere, sed vocem ipsius audiant, quoque ipse velit, accurrant. Adsit Vobis Virgo Sanctissima ab origine Immaculata; sit ipsa Vobis in dubiis rebus fidele consilium, in angustiis levamen, in adversis auxilium. Ad extremum levantes manus Nostras in caelum Vobis gregique vestro ex intimo cordis affectu benedicimus. Sit porro Apostolicae hujus benedictionis munus tamquam pignus certissimum charitatis erga Vos Nostrae, sit exploratissimum tamquam omen beatissimae vitae ac sempiternae, quam Vobis gregique vestro et optamus et poscimus a Supremo animarum pastore Christo Jesu, cui cum Patre et Sancto Spiritu sit et honor et laus et gratiarum actio per omnem aeternitatem.

ALLOCUTIO SS. D. N. PII PAPAE IX

IN CONSISTORIO 9 JUNII 1862 HABITA

Venerabiles Fratres,

Maxima quidem laetitia affecti fuimus, Venerabiles Fratres, cum Sanctorum honores et cultum, Deo bene juvante, septem et viginti invictissimis divinae nostrae religionis heroibus hesterno die decernere potuerimus, Vobis lateri Nostro adstantibus, qui egregia pietate ac virtute praediti, et in sollicitudinis Nostrae partem vocati in hac tanta temporum asperitate strenue dimicantes pro Domo Israel summo Nobis solatio et consolationi estis. Utinam vero dum hujusmodi perfundimur gaudio, nulla moeroris, luctusque causa Nos aliunde contristaret. Non possumus enim non vehementer dolere et angi, cum videamus tristissima et nunquam satis deploranda mala ac damna, quibus cum permagno animarum detrimento catholica nunc Ecclesia, et ipsa civilis societas miserandum in modum premitur ac divexatur. Optime enim noscitis, Venerabiles Fratres, teterrimum sane bellum contra rem catholicam universam ab iis hominibus conflatum, qui inimici Crucis Christi sanam non sustinentes doctrinam, ac nefaria inter se societate conjuncti quaecumque ignorant, blasphemant, ac pravis cujusque generis artibus sanctissimae nostrae religionis, et humanae societatis fundamenta labefactare, immo, si fieri unquam posset, penitus evertere, omniumque animos mentesque perniciosissimis quibusque erroribus imbuere, corrumpere et a catholica religione avellere moliuntur. Nimirum callidissimi isti fraudum artifices, et fabricatores mendacii non cessant monstrosa quaeque veterum errorum portenta jam sapientissimis scriptis toties profligata ac depulsa, gravissimoque Ecclesiae indicio damnata e tenebris

excitare, eaque novis, variis ac fallacissimis formis verbisque expressa exaggerare, et modis omnibus usquequaque disseminare. Hac funestissima ac diabolica prorsus arte rerum omnium scientiam contaminant, deturpant, mortiferum ad animarum perniciem virus diffundunt, effrenatam vivendi licentiam, et pravas quasque cupiditates fovent, religiosum ac socialem ordinem invertunt, et omnem justitiae, veritatis juris, honestatis et religionis ideam extinguere conantur, et sanctissima Christi dogmata, doctrinam irrident, contemnunt, oppugnant. Horret quidem refugitque animus, ac reformidat vel leviter attingere praecipuos tantum pestiferosque errores, quibus hujusmodi homines miserrimis hisce temporibus divina et humana cuncta permiscent.

Nemo Vestrum ignorat, Venerabiles Fratres, ab hujusmodi hominibus plane destrui necessariam illam cohaerentiam, quae Dei voluntate intercedit inter utrumque ordinem, qui tum in natura, tum supra naturam est, itemque ab ipsis omnino immutari, subverti, deleri propriam, veram germanamque divinae revelationis indolem, auctoritatem, Ecclesiaeque constitutionem et potestatem. Atque eo opinandi temeritate progrediuntur, ut omnem veritatem, omnemque legem, potestatem et jus divinae originis audacissime denegare non metuant. Siquidem haud erubescunt asserere, philosophicarum rerum, morumque scientiam, itemque civiles leges posse et debere a divina revelatione, et Ecclesiae auctoritate declinare, et Ecclesiam non esse veram perfectamque societatem plane liberam, nec pollere suis propriis et constantibus juribus sibi a divino suo Fundatore collatis, sed civilis potestatis esse definire, quae sint Ecclesiae jura et limites, intra quos eadem jura exercere queat. Hinc perverse comminiscuntur, civilem potestatem posse se immiscere rebus, quae ad religionem, mores et regimen spirituale pertinent, atque etiam impedire, quominus Sacrorum Antistites et fideles populi cum Romano Pontifice supremo totius Ecclesiae Pastore divinitus constituto libere ac mutuo communicent, ut plane dissolvatur necessaria et arctissima illa conjunctio,

quae inter membra mystici corporis Christi, et adspectabile suum Caput ex divina ipsius Christi Domini institutione esse omnino debet. Nihil vero timent omni fallacia ac dolo in vulgus proferre, sacros Ecclesiae ministros, Romanumque Pontificem ab omni rerum temporalium jure ac dominio esse omnino excludendos.

Summa praeterea impudentia asserere non dubitant, divinam revelationem non solum nihil prodesse, verum etiam nocere hominis perfectioni, ipsamque divinam revelationem esse imperfectam, et iccirco subjectam *continuo* et *indefinito* progressui, qui humanae rationis progressioni respondeat. Nec verentur proinde jactare, prophetias et miracula in sacris Litteris exposita et narrata esse poetarum commenta, et sacrosancta divinae fidei nostrae mysteria philosophicarum investigationum summam, ac divinis utriusque testamenti libris mythica contineri inventa, et ipsum Dominum Nostrum Jesum Christum, horribile dictu! mythicam esse fictionem. Quare hi turbulentissimi perversorum dogmatum cultores blaterant, morum leges divina haud egere sanctione, et minime opus esse, ut humanae leges ad naturae jus conformentur, aut obligandi vim a Deo accipiant, ac propterea asserunt, nullam divinam existere legem. Insuper inficiari audent omnem Dei in homines mundumque actionem, ac temere affirmant, humanam rationem, nullo prorsus Dei respectu habito, unicum esse veri et falsi, boni et mali arbitrum, eamdemque humanam rationem sibi ipsi esse legem, ac naturalibus suis viribus ad hominum ac populorum bonum curandum sufficere. Cum autem omnes religionis veritates ex nativa humanae rationis vi perverse derivare audeant, tum cuique homini quoddam veluti primarium jus tribuunt, ex quo possit libere de religione cogitare et loqui, eumque Deo honorem et cultum exhibere, quem pro suo libito meliorem existimat.

At vero eo impietatis et impudentiae deveniunt, ut coelum petere, ac Deum ipsum de medio tollere conentur. Insigni enim improbitate ac pari stultitia haud timent asserere,

nullum supremum sapientissimum providentissimumque Numen divinum existere ab hac rerum universitate distinctum, ac Deum idem esse ac rerum naturam, et iccirco immutationibus obnoxium, Deumque reapse fieri in homine et mundo, atque omnia Deum esse, et ipsissimam Dei habere substantiam, ac unam eamdemque rem esse Deum cum mundo, ac proinde spiritum cum materia, necessitatem cum libertate, verum cum falso, bonum cum malo, et justum cum injusto. Quo certe nihil dementius, nihil magis impium, nihil contra ipsam rationem magis repugnans fingi et excogitari unquam poest. De auctoritate autem et jure ita temere effutiunt, ut impudenter dicant, auctoritatem nihil aliud esse, nisi numeri, et materialium virium summam, ac jus in materiali facto consistere, et omnia hominum officia esse nomen inane, et omnia humana facta juris vim habere.

Jam porro commenta commentis, deliramenta deliramentis cumulantes, et omnem legitimam auctoritatem, atque omnia legitima jura, obligationes, officia conculcantes nihil dubitant in veri legitimique juris locum substituere falsa ac mentita virium jura, ac morum ordinem rerum materialium ordini subjicere. Neque alias vires agnoscunt, nisi illas, quae in materia positae sunt, et omnem morum disciplinam honestatemque collocant in cumulandis et augendis quovis modo divitiis, et in pravis quibusque voluptatibus explendis. Atque hisce nefariis abominandisque principiis reprobum carnis spiritui rebellis sensum tuentur, fovent, extollunt, illique naturales dotes ac jura tribuunt, quae per catholicam doctrinam conculcari dicunt, omnino despicientes monitum Apostoli clamantis " si secundum carnem vixeritis, moriemini, si autem " spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis. " Omnia praeterea legitimae cujusque proprietatis jura invadere, destruere contendunt, ac perperam animo et cogitatione confingunt et imaginantur jus quoddam *nullis circumscriptum limitibus*, quo reipublicae Statum pollere existimant, quem omnium jurium originem et fontem esse temere arbitrantur.

Dum vero hos praecipuos infelicissimae nostrae aetatis

errores dolenter ac raptim perstringimus, recensere omittimus, Venerabiles Fratres, tot alias fere innumerabiles falsitates et fraudes Vobis apprime notas ac perspectas, quibus Dei hominumque hostes rem tum sacram tum publicam perturbare et convellere connituntur. Ac silentio praetermittimus multiplices gravissimasque injurias, calumnias, convicia, quibus sacros Ecclesiae ministros, et hanc Apostolicam Sedem dilacerare et insectari non desinunt. Nihil loquimur de iniqua sane hypocrisi, qua funestissimae in Italia praesertim perturbationis ac rebellionis duces et satellites dictitant, se velle, Ecclesiam sua gaudere libertate, dum sacrilego prorsus ausu omnia ipsius Ecclesiae jura et leges quotidie magis proculcant, ejusque bona diripiunt, et Sacrorum Antistites, ecclesiasticosque viros suo munere praeclare fungentes quoquo modo divexant, et in carcerem detrudunt, et Religiosorum Ordinum Alumnos, ac Virgines Deo sacras e suis coenobiis violenter exturbant, suisque propriis bonis spoliant, nihilque intentatum relinquunt, ut ipsam Ecclesiam in turpissimam redigant servitutem, et opprimant. Ac dum singularem certo ex optatissima Vestra praesentia voluptatem percipimus, Vos ipsi videtis, quam libertatem nunc habeant Venerabiles Fratres Sacrorum in Italia Antistites, qui strenue constanterque praeliantes praelia Domini minime potuerunt cum summo animi Nostri dolore, adversantium opera, ad Nos venire, et inter Vos versari, atque huic adesse conventui, quod summopere optavissent, quemadmodum infelicis Italiae Archiepiscopi et Episcopi suis Litteris summi erga Nos, et hanc Sanctam Sedem amoris et obsequii plenissimis significarunt. Neminem etiam ex Sacrorum in Lusitania Antistitibus hic adesse cernitis, ac non parum dolemus, inspecta difficultatum natura quae obstiterunt, quominus ipsi romanum iter aggredi possent. Recensere autem omittimus tot alia sane tristia et horrenda, quae ab hisce perversarum doctrinarum cultoribus cum incredibili Nostro ac Vestro, et omnium bonorum luctu patrantur. Nihil item dicimus de impia conspiratione, et pravis cujusque generis molitionibus ac fallaciis, quibus

civilem hujus Apostolicae Sedis principatum omnino evertere ac destruere volunt. Juvat potius hac de re commemorare miram prorsus consensionem, qua Vos ipsi una cum aliis Venerabilibus Fratribus universi catholici orbis Sacrorum Antistitibus nunquam intermisistis et epistolis ad Nos datis, et pastoralibus litteris ad fideles scriptis hujusmodi fallacias detegere, refutare, ac simul docere, hunc civilem Sanctae Sedis principatum Romano Pontifici fuisse singulari divinae providentiae consilio datum, illumque necessarium esse, ut idem Romanus Pontifex nulli unquam Principi aut civili potestati subjectus supremam universi Dominici gregis pascendi regendique potestatem auctoritatemque ab ipso Christo Domino divinitus acceptam per universam Ecclesiam plenissima libertate exercere, ac majori ejusdem Ecclesiae, et fidelium bono, utilitati et indigentiis consulere possit.

Quae hactenus lamentati sumus, Venerabiles Fratres, luctuosum plane exhibent spectaculum. Quis enim non videt tot pravorum dogmatum iniquitate, ac non nequissimis deliramentis et machinationibus magis in dies christianum populum misere corrumpi, et ad exitium impelli, et catholicam Ecclesiam, ejusque salutarem doctrinam ac veneranda jura et leges, sacrosque ministros oppugnari, et iccirco omnia vitia et scelera invalescere ac propagari, et ipsam civilem societatem exagitari?

Nos itaque Apostolici Nostri ministerii probe memores, ac de spirituali omnium populorum bono et salute Nobis divinitus commissa vel maxime solliciti, cum "aliter" ut sanctissimi decessoris Nostri Leonis verbis utamur "Nobis "commissos regere non possimus, nisi hos, qui sunt perditores "et perditi, zelo fidei Dominicae persequamur, et a sanis "mentibus, ne pestis haec latius divulgetur, severitate, qua "possumus, abscindamus," in hoc amplissimo Vestro consessu Apostolicam Nostram attollentes vocem omnes commemoratos praesertim errores non solum catholicae fidei ac doctrinae, divinis ecclesiasticisque legibus, verum etiam ipsi sempiternae ac naturali legi et justitiae, rectaeque rationi omnino repu-

gnantes et summopere adversos reprobamus, proscribimus atque damnamus.

Vos autem, Venerabiles Fratres, qui estis sal terrae, et Dominici gregis Custodes, ac Pastores, etiam atque etiam excitamus et obtestamur, ut pro eximia Vestra religione et episcopali zelo pergatis, veluti adhuc cum summa Vestri Ordinis laude fecistis, omni cura, sedulitate et studio fideles Vobis traditos ab hisce venenatis pascuis arcere, et qua voce, qua opportunis scriptis tot perversarum opinionum monstra refellere et profligare. Optime enim scitis de summa re agi, cum agatur de sanctissimae fidei nostrae, ac de catholicae Ecclesiae ejusque doctrinae causa, de populorum salute, et humanae societatis bono ac tranquillitate. Itaque, quantum in Vobis est, ne desinatis unquam a fidelibus avertere tam dirae pestis contagia, id est ab eorum oculis manibusque perniciosos libros et ephemerides eripere, ipsosque fideles sanctissimis augustae nostrae religionis praeceptionibus assidue imbuere et erudire, ac monere et exhortari, ut ab hisce iniquitatis magistris, tamquam a facie colubri effugiant. Pergite Vestras omnes curas cogitationesque in id potissimum conferre, ut Clerus sancte scienterque instituatur, omnibusque virtutibus fulgeat, ut utriusque sexus juventus ad morum honestatem, pietatem, omnemque virtutem sedulo formetur, ut salutaris sit studiorum ratio. Ac diligentissime advigilate et prospicite, ne in humaniores litteras, severioresque disciplinas tradendas aliquid unquam irrepat quod fidei, religioni, bonisque moribus adversetur. Viriliter agite, Venerabiles Fratres, et ne animo unquam concidatis in hac tanta temporum perturbatione et iniquitate, sed divino auxilio omnino freti, ac *sumentes in omnibus scutum inexpugnabile aequitatis et fidei, atque assumentes gladium spiritus, quod est verbum Dei*, ne intermittatis omnium catholicae Ecclesiae, et hujus Apostolicae Sedis hostium conatibus obsistere, eorumque tela retundere et impetus frangere.

Interim vero dies noctesque, sublatis ad caelum oculis non desistamus, Venerabiles Fratres, clementissimum misericordia-

rum Patrem, et Deum totius consolationis, qui de tenebris facit lucem splendescere, quique potens est de lapidibus suscitare filios Abrahae, in humilitate cordis nostri ferventissimis precibus indesinenter orare et obsecrare, ut per merita Unigeniti Filii Sui Domini Nostri Jesu Christi velit christianae et civili reipublicae auxiliariam porrigere dexteram, omnesque disperdere errores et impietates, ac divinae suae gratiae lumine omnium errantium mentes illustrare, illosque ad se convertere et revocare, quo Ecclesia sua sancta optatissimam assequatur pacem, et ubique terrarum majora in dies incrementa suscipiat, ac prospere vigeat et efflorescat. Ut autem quae petimus et quaerimus facilius consequi possimus, ne cessemus adhibere primum deprecatricem apud Deum Immaculatam Sanctissimamque Deiparam Virginem Mariam, quae misericordissima, et amantissima nostrum omnium mater cunctas semper interemit haereses, et cujus nullum apud Deum praesentius patrocinium. Petamus quoque suffragia tum sancti ejusdem Virginis Sponsi Josephi, tum sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, omniumque caelitum, et illorum praesertim, quos nuper Sanctorum fastis adscriptos colimus et veneramur.

Antequam vero dicendi finem faciamus Nobis temperare non possumus, quin iterum testemur et confirmemus, summa Nos uti consolatione, dum jucundissimo Vestrum omnium conspectu fruimur, Venerabiles Fratres, qui tanta fide, pietate et observantia Nobis et huic Petri Cathedrae firmiter obstricti, ac ministerium Vestrum implentes majorem Dei gloriam, et animarum salutem omni studio procurare gloriamini, quique concordissimis animis, atque admirabili sane cura et amore una cum aliis Venerabilibus Fratribus totius catholici orbis Episcopis et fidelibus Vestrae et illorum curae commissis gravissimas Nostras angustias et acerbitates modis omnibus lenire et sublevare non desinitis. Quocirca hac etiam occasione amantissimi aeque ac gratissimi animi Nostri sensus erga Vos, et alios omnes Venerabiles Fratres, et ipsos fideles amplissimis verbis palam publiceque profitemur. A Vobis autem expo-

scimus, ut cum ad Vestras redieritis Dioeceses velitis eisdem fidelibus Vestrae vigilantiae concreditis hos animi Nostri sensus Nostro nomine nuntiare, illosque certiores facere de paterna Nostra in illos caritate, deque Apostolica Benedictione, quam ex intimo corde profectam, et cum omnis verae felicitatis voto conjunctam Vobis ipsis, Venerabiles Fratres, et eisdem fidelibus impertire vehementer laetamur.

RESPONSIO

ILLMI ADMINISTRATORIS AD LITTERAS EMI CARDINALIS BARNABO (1)

Illme, Rme, ac Eminentissime Domine,

Accepi honorandas Eminentiæ Tuæ litteras super recognitione, correctione et approbatione tertiæ hujus Provinciæ Synodi, die 19 Augusti proxime elapsi datas, simul cum S. Congnis de Propaganda Fide Decreto approbationis Decretorum ejusdem Synodi : pro quibus humiles Tibi, tum proprio, tum Reverendissimorum comprovincialium Episcoporum nomine, gratias ago.

Omnes ac singulæ correctiones emendationesve a S. Congregatione præscriptæ aut indicatæ, de quibus in iisdem Tuis litteris, libenter atque diligenter perficientur in præfatis Decretis, antequam publicentur.

Nunc autem, ut ad ea respondeam, quæ eadem S. Congregatio judicavit aliquam observationem mereri in Actis istius Synodi, et de quibus a me instrui cupit, videlicet :

1. " Quæ causæ Capitulorum erectionem in omnibus fere Quebecensis Provinciæ diœcesibus hactenus prohibuerunt ; "

2. " Quem exitum habuerunt quædam quæstiones satis graves, in Congregationibus privatis III, V et IX, necnon in generalibus II et IV agitatæ ; "

3. " Ob quas causas Concilii Patres novam methodum postulandam censuerunt pro commendandis candidatis ad vacantes Sedes Episcopales, posthabita methodo Provinciæ Quebecensi recenter indulta per litteras circulares ejusdem S. Congnis diei 28 Martii 1863 ; "—dico :

---

(1) Vide supra, p. 69.

Ad primum : Permultæ sane sunt istæ causæ, ac, meo judicio, admodum graves. Ut autem cæteras omittam, certe inter præcipuas memorari debent : 1. pro quibusdam ex illis diœcesibus, parvus numerus sacerdotum, eorumdemque quasi perpetuæ peregrinationes de loco in locum, ut diversis missionibus sibi commissis deserviant ; 2. pro pluribus aliis, ne dicam pro omnibus, Episcoporum paupertas ; 3. tandem, pro hac Archidiœcesi Quebecensi, gravis, ut nosti, et diuturna Rmi Titularis infirmitas.

Ad secundum : Disputationes illæ nullum habuerunt exitum. Episcopi libenter quidem permiserunt istas quæstiones tractari in Congregationibus, tum privatis, tum publicis, ut quæ definitæ non erant, elucidarentur ; et quæ jam definitæ, luculenter ac valide demonstrarentur. Perutilis enim ipsis visa est hujusmodi demonstratio : nam non omnes habent scientiam. Memores autem sapientissimæ admonitionis Benedicti XIV, in admirabili suo tractatu de Synodo Diœcesana, lib. VII, cap. 1 et 2, *De cavendis quoad quæstiones nondum definitas*, prudenter abstinuerunt a judicio ferendo circa primas, quæ respiciunt *usuram*, *usurarios*, etc. ; quoad autem secundas, quæ referuntur ad casus reservatos Summo Pontifici, ad receptionem, et supremam vim ligandi Bullarum, omniumque Decretorum a S. Sede emanantium, etc., utpote jam præcedenter a se definitas, jure ac merito censuerunt nihil declarandum, aut definiendum esse de novo, atque sibi standum esse *in decisis*. Jam enim sensum suum patentissime aperuerant circa easdem quæstiones, atque fidem suam in supremam S. Sedis auctoritatem, perfectamque omnibus ejus Decretis subjectionem suam professi erant in primo Decreto primi Concilii hujus Provinciæ, his verbis : " Toto animo adhæremus omnibus ac singulis apostolicis constitutionibus dogmaticis, uti et illis quæ universalem Ecclesiæ disciplinam respiciunt ; atque declaramus et docemus eas ab omnibus christifidelibus tenendas esse velut credendorum normam, et conscientiæ regulam, independenter prorsus ab omni potestatis sæcularis sanctione. "

Ad tertium : Respondeo eas causas esse duas : quarum prima est Eminentiæ Tuæ Epistola, data die 25 Maii 1859, soli Archiepiscopo directa ; qua significabatur notabiles defectus occurrere in vigente his in regionibus systemate commendandi Apostolicae Sedi ecclesiasticos viros ad episcopalem dignitatem promovendos ; secunda vero est grandis difficultas, ne dicatur impossibilitas, pro Episcopis, merita aut demerita candidatorum commendandorum cognoscendi juxta methodum inductam, et hactenus servatam in hac Provincia. Nondum enim pervenerant litteræ circulares S. Congregationis diei 28 Martii 1863, quibus præscribitur et inducitur nova methodus Provinciæ Quebecensi.

Denique permitte ut me, cum Venerabili Archiepiscopo, ac tota Archidiœcesi, atque omnes hujus Provinciæ Episcopos, cum suis Diœcesibus, Tuis, Sanctitatisque Suæ piissimis precibus humillime commendem,

Remanens Eminentiæ Tuæ, etc.,

† C. F. EPUS TLOANENSIS.

Quebeci, die 14 Sept. 1865.

INDEX ET ORDO RERUM

DECRETA

APPENDIX